

GEGARANDEERDE OPLAGE 18200 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 20

15 cts.

VRIJDAG 8 AUGUSTUS 1924

DANKER'S HAARDELEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix” Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam

Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

HET TWINTIGSTE VACANTIEKINDERFEEST.

Het 20ste Vacantiekinderfeest is weer een succes geworden. Niet minder dan 8700 kinderen verzamelden zich 's-morgens om half zeven in de Spuistraat tusschen Hekelveld en Raadhuisstraat, om zich vandaar naar tram, trein of boot te begeven waarmee ze „naar buiten” gebracht zouden worden, om er een vacantiedag door te brengen. Onze foto geeft de kinderen met hun begeleiders, de brug voor de Martelaarsgracht overtrekkend.

**HELDER EN NIET DUUR
MODELWASSCHERIJ**

DE *Lelie*

DE HULDIGING VAN COMMISSARIS VAN ASPEREN

In aansluiting met de foto op de titelbladzijde van ons vorige nummer, geven we nu, na het feest van commissaris C. van Asperen, nog een tweetal foto's van de huldiging ter gelegenheid van zijn 30-jarig jubileum. Links: De jubilaris met zijn echtgenoot en zijn zoon; rechts: De huldiging op het Jonas Daniël Meyerplein, waar de commissaris door de kinderen werd toegezongen.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh“- „Burgers E.N.R.“- en „Germaan“-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek Verkoudheid
Hoofd- en Griep
Zenuwpijn Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

HAARWERK en HAARVERVEN

zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan
verzekerd wil zijn, laat
zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam
Telef. 44363

12 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.

zijn alleen met koud water af te
wassen, jaren te dragen, van
het beste linnen strijkgoed niet
te onderscheiden, met knoop-
gatenversterking voorzien en
nemen beslist geen vuil aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

Probeert ze heden

15 cent

Fijne Melkchocolade
met Zuidvruchten

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE**

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Duizenden vragen en
een afdoend antwoord

Voorloepig eenige.

1. Kan Uw kind niet mee op H.B.S. of H.S.?
2. Wilt ge kommissies of agent worden?
3. Kunt ge voor Uw doel geen goede lessen krijgen?
4. Denkt ge, dat ge de capaciteiten mist om iets te worden?
5. Weet ge niet, wat ge wilt of kunt worden?
6. Wilt ge naar eigen keuze langzaam of vlug studeeren?
7. Wilt ge leeren, hoe ge leeren moet?
8. Ontbreekt het U aan wilskracht, aan zelfvertrouwen?
9. Hebt ge alleen lager onderwijs genoten en wilt ge nu vooruit?
10. Wilt ge Uw lager onderwijs wat ophalen?
11. Hebt ge een of ander technisch beroep gekozen?
12. Wilt ge een technisch examen doen?
13. Hebt ge teeken-, schilder- of muzieklessen noodig?
14. Wenscht ge opgeleid te worden voor het een of ander.
15. Wilt ge den kortsten, goedkoopsten en meest betrouwbaren weg?
16. Wenscht ge les van leeraren, die niet alleen volledig bevoegd zijn, doch ook de gave hebben, hun kennis in anderen over te gieten?
17. Wilt ge straks eindexamen H.B.S. of Staatsexamen doen?
18. Wenscht ge boekhouder, inspecteur van politie, ontvanger of notaris te worden?
19. Wenscht ge onderwijs vanaf de Lagere School tot de Hoogeschool?

Ja? Is het U ernst? Kom gerust en vol vertrouwen tot het grootste instituut voor schriftelijk onderwijs. Wij hielpen reeds duizenden in en buiten ons land.
Bureau „Wetenschappelijk Nieuws“
LELEGRACHT 30, AMSTERDAM.
L. WIERTS, Directeur.

**ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM“**

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE

LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Laat Uw premieplaat van
„De Stad“ omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Grootte sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

Adverteert in „De Stad“

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.62^b per drie maanden 1)

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM“
HEERENGACHT 131

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

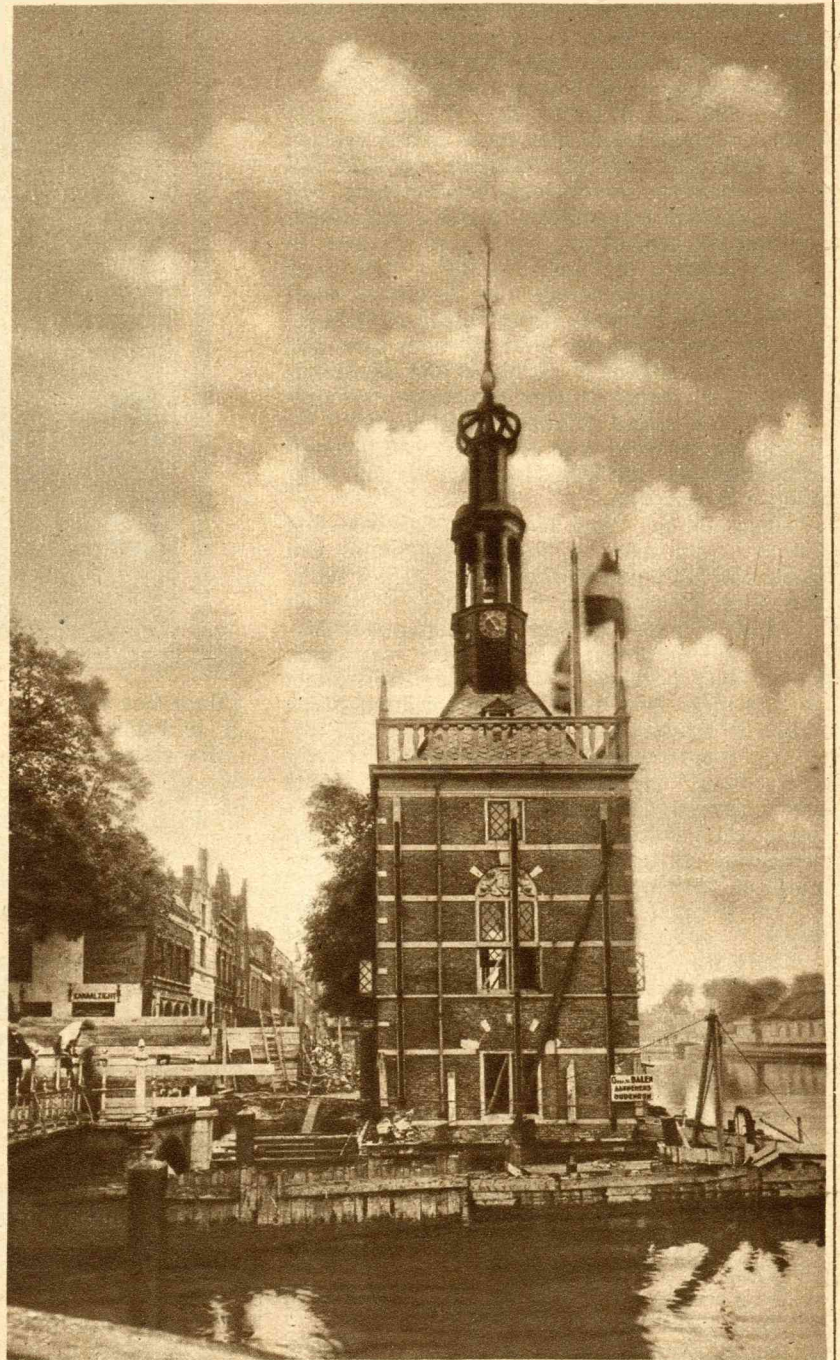
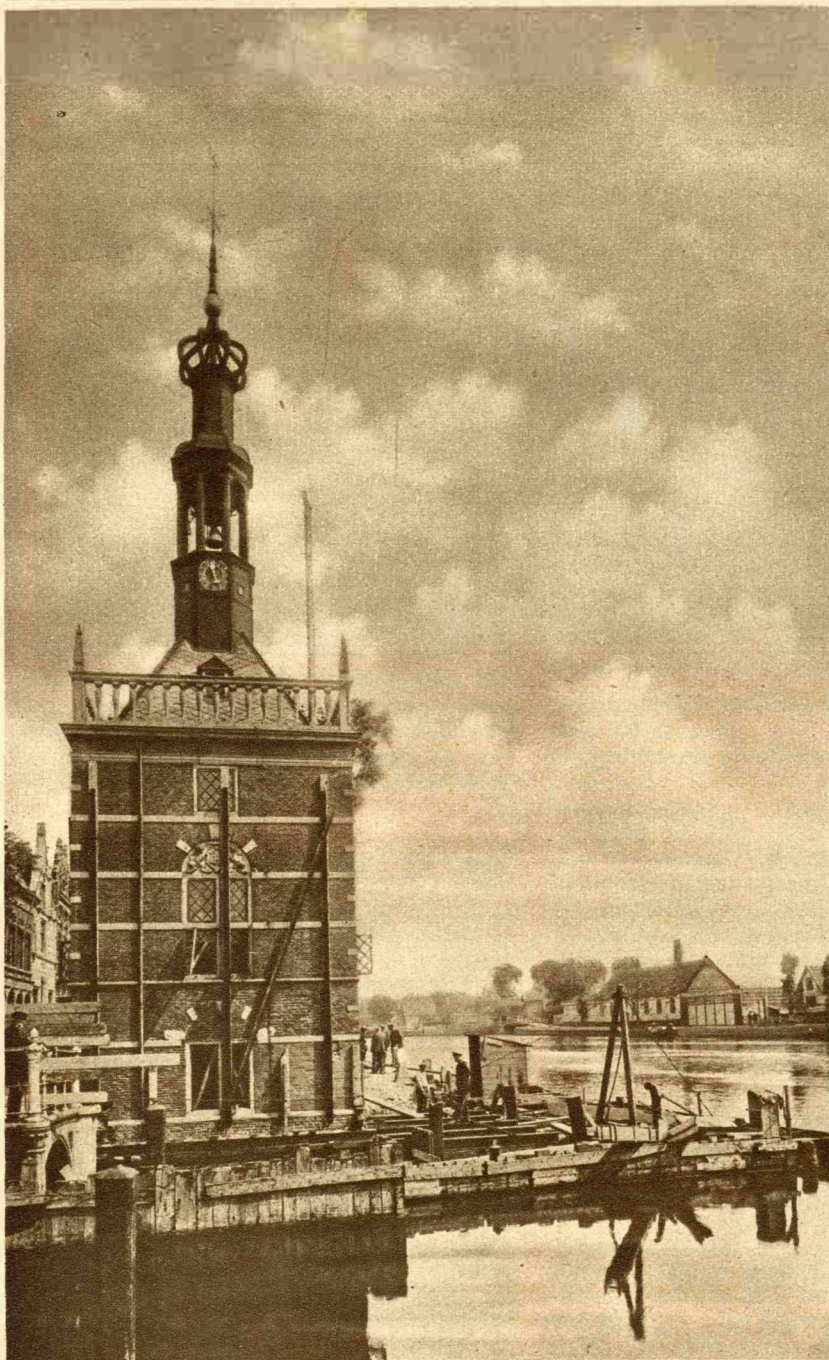
ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

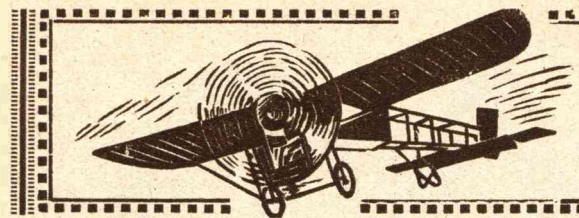
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

EEN TOREN VERSCHOVEN.

Te Alkmaar staat de fraaie uit omstreeks 1500 dateerende Accijnstoren. Maar niet meer op de plaats waar hij van 1500 tot de vorige week stond. Want daar stond hij in den weg. En daarom heeft men het 22 M. hooge, 240000 K.G. wegende gevaarte maar even een eindje verzet — 4.20 M. opzij geschoven. Een kranig stuk werk. Hierboven, links, de toren op zijn oude plaats, rechts: 4.20 M. verder van de brug.

20

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

Geruischloos als een kat kroop hij naar boven en door den kier van de openstaande deur zag hij, dat vóór de deur van de kamer die hij zoo graag zou zijn binnen getreden, de beide mannen werden ontvangen door de twee vrouwen. Calypso sprak het eerst.

„Wat ben jullie lang weggebleven!” riep ze uit.

„Ik hoorde den schreeuw,” antwoordde Ambler onverschillig, „maar,” ging hij voort, „er zijn ernstiger dingen om aan te denken, dan de afstraffing van een meisje. De politie zit ons dicht op de hielen. We kunnen elk oogenblik een inval verwachten en moeten maken dat we uit de voeten zijn, vóór ze hier zijn.”

„En al die compromitterende toestellen in de stallen achterlaten?”

„We kunnen niet erger gecompromitteerd worden dan we al zijn — dank zij mijn eigen stommitieit om dien jongen Baxter te vertrouwen. Hij heeft ons verraden; de politie weet precies wat we hier uitgevoerd hebben.”

Tom zag den haat opflikkeren in Calypso's oogen en met sissend geluid, als van een slang, antwoordde zij:

„Dan kunnen we een mooie wraak hebben op Baxter. Je hebt hem veilig opgesloten in het onderaardsche hol; je zult toch zeker, vóór we van hier weggaan, met hem spreken?”

„Dat heb ik al willen doen,” antwoordde Ambler, „maar hij is niet meer in den kerker. Toen Jethro en ik er heen gingen, om hem zijn portie te geven, vonden wij het hol leeg. Hij moet ergens in een onderaardsche gang zitten, waaraan ik, op het oogenblik dat wij hem in de val lokten, niet gedacht heb. Die gang is uit den kerker te bereiken en de schurk moet die of ontdekt hebben, of het bestaan ervan gekend hebben. Maar hoe ook, hij moet daar nog in de diepte zitten, want hij is niet meegekomen met een ander illuster personage, dat zooveel uit den tunnel te voorschijn kwam.”

„En wie was dat dan?” vroeg Calypso nijdig, razend als zij was, dat haar wraak haar dreigde te ontgaan.

„Onze nobele Lord Honiton,” antwoordde Ambler. „Hij was op eigen gelegenheid een beetje aan het spionneeren en liep bij het hutje op de klip Jethro en mij in de armen. Ik wensch hem niets kwaads toe, want van hem heb ik vernomen, dat de politie een inval wil doen en ik heb er voor gezorgd, dat hij voorloopig niets kwaads meer kon uitrichten, door hem in de stallen op te sluiten.”

„Dan mogen we ook geen minuut langer meer hier blijven,” zei Calypso. „Laten we Thyne waarschuwen en weggaan. En vóór we vertrekken moeten we den boel in brand steken, om zodoende elk bewijs te vernietigen en meteen mijnheer Tom Baxter te braden.”

„Dat is precies wat ik ook had willen voorstellen,” zei Ambler, op de deur van de kamer toestappend en den sleutel omdraaiend.

„Neem me niet kwalijk als ik jestoor, Thyne,” zei hij. „Er zijn dingen gebeurd, die ons langer verblijf hier onmogelijk maken. We moeten binnen een half uur weg zijn. Vooruit, schiet op en laat de juffrouw maar alleen.”

Tom kon, hoe hij zich ook inspande, geen antwoord hooren en toen een oogenblik later Ambler de deur opende en naar binnen keek, kwam er geen lichtstraal door de deuropening. Het volgende oogenblik bleek uit een kreet van Ambler de reden waarom hij geen antwoord had gekregen.

„Er is niemand in de kamer,” riep hij uit, „en het raam staat wijd open!”

Daar hij hier dus niet behoefde op te treden, wilde Tom langs de achtertrap naar beneden gaan, toen hij plotseling iets zag, dat hem zóo verbaasde, dat hij bijna een luiden uitroep had geslaakt. Aan het andere einde van de gang verschenen drie mannen, die naar de scène

voor de deur der kamer bleven staan kijken.

Twee der mannen kende Tom zeer goed; het waren Steven Gladdice, die nu niet langer als spook vermomd was, maar in een motorjas was gekleed en Lord Honiton, die in de stallen opgesloten heette te zijn. Ambler had enkele minuten te voren opgemerkt, dat hij geen wrok koesterde tegen Lord Honiton, maar in diens oogen was het wel te zien, dat hij ten opzichte van Ambler minder vriendelijke gevoelens koesterde.

Maar het was vooral de derde man, die Tom haast een luiden kreet deed slaken. Dit was de kleine Ier, die de begrafenis van den jongen Dillon als diens vader had bijgewoond. Te oordeelen naar de uitdrukking op zijn gezicht, was hij Ambler nog vijandiger gezind dan Lord Honiton.

„Hoe komen die.....!” mompelde Tom.

een lijk. De beide mannen en ook de twee vrouwen liepen op het bed toe.

„Het is Thyne,” zei Ambler, „waar kan die feeks van een Learoyd gebleven zijn?”

„Da's nogal duidelijk,” antwoordde Jethro, op het openstaande raam wijzend. „Baxter of misschien een van de andere vliegers zijn komen kijken wat er aan de hand was en hebben haar in een vliegtuig weggehaald.”

„Geen kwestie van,” beweerde Ambler, „ze schreeuwde, toen we de binnenplaats over liepen, we moeten al in de gang geweest zijn, vóór dat gebeurd kon zijn en we moesten ook den motor gehoord hebben. Maar laten we eens eerst kijken of Thyne nog leeft.”

Een kort nader onderzoek bracht aan het

VACANTIE-GENOEGENS

„Maar hoe dan ook, zij schijnen het hier best af te kunnen.”

En zich omkeerend, snelde hij de achtertrap af.

TWEEENVEERTIGSTE HOOFDSTUK. IN DE KAMER.

Ambler en de zijnen, die in de gang stonden, vonden de stilte in het donkere vertrek wel wat verontrustend, daar zij verwacht hadden, er twee personen in te zullen vinden. Waarschijnlijk kwam het wel, doordat hun aandacht door deze onverwachte ontdekking zoozeer was in beslag genomen, dat zij de drie mannen, die hen kalm stonden te bespieden niet opmerkten.

„Ik hoor absoluut niets,” zei Ambler, „laten we licht maken. Wie weet er, waar het contact-knopje zit?”

„Ik wel,” zei Calypso en de kamer intredend zette zij die in 't volle licht.

Op het eerste gezicht was er geen teken van leven in de kamer te zien, en het geopende venster, waarvoor door het zachte nachtwindje de gordijnen werden heen en weer bewogen, deed vermoeden langs welken weg de personen het vertrek konden hebben verlaten, echter niet hoe zij dit hadden klaargespeeld.

Ambler was de eerste, die ontdekte, dat niet de beide personen de kamer hadden verlaten; een punter lag op het bed — bewegingloos als

Tal van jongens vinden in de vakantie hun grootste genot in het hengelen. In elk geval een onschuldiger genoeg, dan dat van den jongen op de volgende bladzijde....

licht, dat Thyne niet dood was. Hart en pols sloegen nog, maar de man lag in een diepe bezwijming en ademde nauwelijks. Ambler deed een stap achteruit en keek, de wenkbrauwen gefronst, naar den man op het bed. Toen bukte hij zich weer en schoof Thyne's manchet van zijn pols.

„Dat is het,” zei hij. „Zie je dat prikje daar! Die zoogenaamde verpleegster heeft hem geprikt met een spuitje waarin ze een of ander verdoovend middel had. Dat heeft ze natuurlijk uit haar medicijnen-kistje achtergehouden, dat ze meebracht toen ze hier kwam.”

„Als we haar maar te pakken konden krijgen,” zei Calypso.

„Ze is zoo glad als een aal,” zei Ambler. „Die arme Leo!”

„Die arme Leo!” smaalde Calypso, die schijnt zich ook niet flink te hebben gehouden. Verlieft op een lief gezichtje, natuurlijk. Maar we kunnen ons niet laten ophouden, door hem op onze vlucht mee te nemen. Het is maar goed, dat hij bewusteloos is, dan zal hij niets van den brand voelen. Hij zal gauw genoeg door den rook gestikt zijn.”

Ik begrijp niet goed wat je bedoelt," zei Ambler. De oude man verslapte, werd voor het eerst in zijn leven zenuwachtig.

Ik had het feit op het oog, dat we ons vertrek van het kasteel zullen vieren met een vreugdevuur," antwoordde Calypso, "om daarmee, bij ongeluk, ook Thomas Baxter te verbranden."

Met een diepen zucht kwam Thyne huiverend weer bij en keek de om zijn bed staanden verbaasd aan. Spoedig was hij weer in zooverre hersteld, dat bij Ambler's veronderstelling omtrent zijn bewusteloosheid als juist kon bevestigen.

Helen Learoyd had plotseling het venster met een stoel ingeslagen en om hulp geschreeuwd. Hij had haar willen wegtrekken van het raam, maar toen greep zij zijn arm en stak hem met een scherp voorwerp in de pols. Onmiddellijk had hij daarop zijn bewustzijn verloren, zoodat hij niet kon zeggen, op welke wijze zij de kamer had verlaten. Toen hij op het bed toestrompelde, was maar één ruit van het raam gebroken en was het venster nog gesloten.

"Je hebt je verdiende loon gekregen, nu je je

"Lord Honiton!" mompelde Ambler.

"Ja, mijnheer Ambler, tot uw dienst, Lord Honiton. Er zijn meer manieren om mijn stallen te verlaten, dan door de deuren of de vensters, wat heel gelukkig is voor deze heeren, die ik in de onderaardsche gewelven aantrof. Ik heb ze daar hartelijk welkom geheeten, daar zij mij konden helpen om den strijd wat minder ongelijk te maken en ik heb ze dus met groot genoegen gewezen, hoe ze weer boven den grond konden komen. Maar u en uw vrienden gehoorzamen niet aan mijn bevel, zie ik. Vooruit, op jelui knieën en dan voorover op den grond — allemaal, als jelui tenminste niet wilt, dat we beginnen te schieten."

Er bleef hun geen keuze over. Niettegenstaande zijn kalme houding meende de Lord wat hij zei. En allemaal, ook de dames, namen ze de dwaze houding aan, die hij hun gelastte. Zelfs Thyne, nog doezelig, wentelde zich in zijn bed om.

Toen kwam er een nieuwe figuur op het tooneel — de oude Ier.

"Ik zal je aan de justitie overleveren," siste hij, zich tot Ambler wendend, "voor moord op den zoon van mijn zuster, Pat Dillon, dien ik als mijn eigen zoon had aangenomen en wiens eenige fout was, dat hij niet bestand was tegen vrouwenlist. Ik heb een brief ontvangen, van

pen een zwak glimlachje te voorschijn te roepen.

"Ik had aan een vliegtochtje gedacht, mylord," antwoordde hij. "Mijn hoop te dien opzichte werd echter vernietigd, toen ik mijn voornaamsten bestuurder buiten gevecht gesteld zag. Hij schijnt nu echter weer wat beter te zijn. Wat denk je er van, Leo, voel je je in staat om den grooten tweedekker te besturen? Daar kunnen we allemaal in."

Thyne antwoordde, dat hij zich daartoe volkomen in staat gevoelde.

"Dan zou ik jelui raden," vervolgde Lord Honiton, "om geen tijd meer te verliezen. Ik zou maar niet te veel meenemen en je later hier of daar nieuwe kleeven aanschaffen. Als je eerst nog overal je bagage bij elkaar ging zoeken, zou dat wel eens onaangenaam voor je kunnen worden. Ik wil zelfs wel op me nemen, je eigendommen op te zenden naar het adres, dat je me zult willen achterlaten."

"Ik zal u ons adres opgeven, Mylord, op het allerlaatste oogenblik, zoodra wij allen in het vliegtuig zitten," zei Ambler.

"Heel verstandig," zei Lord Honiton. "Als jelui nu de kamer uit wilt komen, dan zal ik je naar de hangar uitgeleide doen. Maar eerst zal mijnheer Gladdice er zich nog even van overtuigen, of jelui ook wapens bij je hebt; ik moet dus tot mijn spijt nog even gelasten: Handen op!"

Het was een goede voorzorg. De journalist vond bij Ambler, Jethro en Thyne een aantal gevaarlijke revolvers, terwijl Calypso een klein, mooi bewerkt revolvortje moest afgeven. Alleen Calypso's moeder had geen wapens bij zich.

"En nu vooruit," zei Lord Honiton kortaf. "Het voornaamste gevoel dat mij op dit oogenblik beheerscht is er een van voldoening, dat ik je de huur voor de volle zes maanden vooruit liet betalen, Ambler. Je hebt er nauwelijks één maand op gewoond — ik bof dus."

DRIEENVEERTIGSTE HOOFDSTUK.

DE REKENING VEREFFEND.

Toen Tom de achtertrap afliep was er vreugde in zijn hart. Ambler's mededeeling, dat er niemand in de kamer was, wees er op, dat Helen had weten weg te komen. En de drie mannen, die den vijand den terugweg zouden afsluiten, maakten dat hij niet veel meer had te vreezen. Het was nu zijn taak, het meisje te vinden en naar haar vader terug te brengen. Zij moest natuurlijk nog binnen de poort zijn, want de portier zou haar zeker niet hebben doorgelaten.

Toen hij de achterdeur uitkwam, zag hij onmiddellijk, hoe Helen had weten te ontsnappen. Van het venster hingen eenige, aan elkaar gebonden lakens, die tot op een meter of drie van den grond reikten. Een oogenblik later zag hij, dat hij heelemaal niet naar het meisje zou behoeven te zoeken. Helen lag bewusteloos onder het raam op den grond. Een der knoopen had losgelaten en ze was met zulk een kracht op haar hoofd terecht gekomen, dat zij het bewustzijn had verloren.

In de schuur haalde hij water en bette daarmee Helen's hoofd. Ongeveer zoolang als het gesprek boven in de kamer duurde, bleef elk resultaat van zijn behandeling uit, maar ten laatste opende Helen zuchtend de oogen.

"Tom," mompelde zij, "ik wist wel dat je me ten slotte te hulp zou komen."

"Het is nog niet heelemaal het slot," antwoordde hij. "Kom, drink eens even. Ik heb wel het meeste van den inhoud al gebruikt om je hoofd af te koelen, maar er is toch nog wel een flinke slok in."

Het duurde nog even, alvorens Helen zich in staat voelde op te staan om zich op weg te begeben. Zij begrepen beiden, dat zij nog wel andere dingen zouden te zien krijgen, maar Tom vertelde van de vrienden die hij boven had gezien.

"Lord Honiton was reeds in het kasteel," zei hij, "maar de beide anderen moeten afzonderlijk zijn binnen gekomen. Misschien hebben ze den portier wel overweldigd, wat de zaak voor ons ook heel wat zou vereenvoudigen. Zoo niet, dan zal ik hem wel tot rede brengen. In elk geval is het 't beste langs dien weg te trachten weg te komen."

VACANTIE-GENOEGENS

... die in luieren en sigaretten rooken op den bok van een sleeperswagen, zijn ontspanning meent te vinden. Of hij er zooveel voldoening van zal hebben als de jongens hiernaast van hun hengelen?

zoo hebt laten voor den gek houden," zei Calypso woedend. "De eenige voldoening die ons nog overblijft is, dat ze zich ergens verborgen heeft, waar de vlammen haar zullen bereiken, als wij het kasteel in brand steken. Kom, laten we nu maar dadelijk beginnen; op tier twaalf plaatsen tegelijk moet het branden. Vooruit, allemaal aan den slag!"

Toen zij zich omkeerde om het vertrek te verlaten, bevond ze zich plotseling voor drie mannen, die in de deuropening stonden. Alle drie richtten ze hun revolvers op haar en ze schenen vast besloten, ze te gebruiken ook.

"Goeie genade," zei langzaam de man die het verste stond, een grijzende man van een jaar of zestig, met een rond gelaat, "wat een onvriendelijke jonge dame is dat! Wou u mijn mooie kasteel in brand steken? Dat zal niet gaan, vrees ik. U zult zeker wel allemaal zoo goed willen zijn, om languit op den grond te gaan liggen, niet waar, met de gezichten naar beneden — en vooral u, mijnheer Ambler en de schurk die u heeft geholpen, om mij in de stallen op te sluiten. Dat lijkt me veiliger, tegenover zulk geslepen geboefte, dan te vragen de handen omhoog te houden."

niemand die goed op de hoogte is van jelui bloedige geheimen en —"

Zijn woorden werden onderbroken door het geklingel van een telefoon-belletje. Op een teeken van Lord Honiton verdween Gladdice in de gang en gedurende zijn afwezigheid bleven de anderen zwijgend de op den grond liggenden in het oog houden. Na een paar minuten kwam de journalist terug en hield een fluisterend gesprek met de beide andere heeren. Daarna nam Lord Honiton het woord weer.

"Je kan opstaan, Ambler, jij en ook je medeplichtigen," zei hij, "maar denk er om, jelui worden onverbiddeijk neergeschoten, als je je niet kalm houdt."

De vier personen krabbelden overeind en Thyne ging in bed zitten.

"Luistert nu goed naar me," vervolgde de graaf. "Ik ben volstrekt niet onmeedoogend en ik heb besloten jelui een kans te geven. Ik vind dat gemakkelijker, dan jelui hier te bewaken tot de politie komt. Maar ik wil jelui zelf mijn Kasteel zien verlaten, want, nu ik toevallig gehoord heb, dat die lieve jonge dame daar, van plan is het in brand te steken, kan ik je geen seconde meer alleen in mijn huis vertrouwen. Hoe hadden jelui gedacht te zullen vertrekken?"

In het vooruitzicht zijn vrijheid te her krijgen, her kreeg Ambler iets van zijn zelfbewustheid. Hij slaagde er zelfs in, om zijn lip-

Zij liepen langs den zijgevel van het kasteel en zagen, toen zij den hoek omkwamen, een zonderling schouwspel, dat hen met verbazing vervulde. Uit den hoofdingang kwam een eigenaardige optocht naar buiten. Vooraan ging Ambler, met de vrouw, die als mevrouw Ambler bekend stond. Achter hem volgde wankele Calypso en daarna Jethro en Thyne, terwijl de staart van den optocht werd gevormd door Lord Honiton, Steven Gladdice en den ouden Ier. De laatste drie waren met revolvers gewapend, de eerste vijf leken hun gevangenen.

„Daar snap ik niks van!” fluisterde Tom. „Daar heeft Lord Honiton het heele stelletje gevangen genomen en nog geen uur geleden hebben ze hem in zijn eigen stal opgesloten. Wat zou hij in 's Hemelsnaam met hen gaan uitvoeren? Ze gaan naar de hangars. Hij zal ze toch niet laten wegvliegen?”

Het doel was ontwijfelbaar de groep hangars, waarin de vliegtuigen stonden, meer in het bijzonder de grootste loods, waarin de groote tweedekker stond. Het scheen werkelijk, dat Tom's veronderstelling juist was.

Maar onmiddellijk bleek hem de ongegrondheid ervan. Ambler en de zijnen bleven plotseling verschrikt staan en hun bewakers drongen dicht op hem in. En hetzelfde oogenblik kwamen er uit de groote hangar een twintigtal politie-agenten, onder aanvoering van den inspecteur.

„Daar is Wylie, eindelijk is hij dan toch wakker geschud!” riep Tom uit. Vooruit Helen, laten we zorgen, nu ook bij het slottooneel tegenwoordig te zijn.”

De beide jongelui liepen hard naar voren, maar alles was reeds afgelopen, toen ze aankwamen. Alleen werd er nog wild door elkaar geschreeuwd, vooral door de gevangenen; vooral de chef braakte heel wat verwenschingen uit. Ozias Ambler's waardigheid had hem geheel verlaten. Toen de boeien om zijn polsen gesloten werden, kwam nog even zijn oude brutaliteit boven; hij beschuldigde namelijk Lord Honiton hem te hebben beroofd, door vijf maanden huur te veel in zijn zak te steken.

„U zult u zelf met zulke praatjes geen goed doen,” zei Wylie op vaderlijken toon, „be-waart u uw woorden maar voor uw advocaat — u zult wel een heel goeden noodig hebben.”

„Waarvan word ik beschuldigd?” vroeg Ambler.

„O, van zooveel, dat ik het me niet eens allemaal meer herinner,” antwoordde de inspecteur droogjes, „maar in elk geval van drie moorden en de vervaardiging van valsche bankpapier. Het bewijs voor de laatste beschuldiging is geleverd door de volledige bekentenis van Grimes Boulton, die, zoals u wel voorzien zult hebben, vannacht is overleden.”

Bij dezen slag verdween alle kleur uit Ambler's gelaat.

„En,” voegde Lord Honiton er aan toe, naast Tom en Helen komende staan, „door de getuigenissen van deze twee kranige jonge menschen, waarvan de een, met gevaar voor zijn leven, den bal aan het rollen bracht, en de andere, met nog grooter gevaar, hier binnen kwam, om hem door het doel te schoppen. Breng ze nu maar naar de arrestanten-hokken, Wylie en laat een volgenden keer de zaken niet aan amateurs over. Te groote voorzichtigheid kan ook wel eens verkeerd zijn.”

Toen de vier groote politie-auto's met de gevangenen waren weggereden — ook den portier had men meegenomen — begaven redders en geredden zich op weg naar de woning van den dokter. Ze hadden meer dan genoeg van het Kasteel en lieten de jonge aviateurs, die wel heel raar opkeken toen ze daar hun chef zagen wegvoeren, maar voor zichzelf zorgen. Op het allerlaatste oogenblik dacht Tom nog aan Gownner, die gewond op zolder lagen eenige stevige agenten haalden hem naar beneden en legden hem in de laatste auto.

Dokter Learoyd, die niet naar bed was geweest, ontving het gezelschap aan het tuinhokje. De dienstboden werden uit bed gehaald en bij een lekker kopje koffie werden over en weer de wederwaardigheden der laatste maand verteld. Wat er te vertellen was, weet de lezer reeds, herhaling is dus overbodig.

ROOKT

Spartan

De plotselinge verschijning op het tooneel van den ouden Ier was echter voor hen, die hij zoo van harte had geholpen, nog altijd een raadsel. Lord Honiton was de eerste, die hem, op de hem eigen openhartige wijze, om inlichtingen vroeg.

„Ik vond mijnheer Dillon en mijn ouden vriend Gladdice als twee verdwaalden in de onderaardsche gangen,” zei hij, „ik was zelf in de gewelven afgedaald in den stal, waar mijn mooie huurder mij voor het oogenblik meende te hebben onschadelijk gemaakt.”

Het Kasteel is evenwel net een mierennest, zooveel gangen hebben mijn voorouders er onder den grond laten aanleggen en ik wist een ingang in de stallen, waarvan ik gebruik maakte om Ambler te verschalken. En nu uw verhaal, mijnheer Dillon?”

ONZE NIEUWE ROMAN

In dit nummer eindigt onze Roman **HET VLEGVELD VAN HET KASTEEL**, die naar wij van verschillende zijden vernamen, zeer in den smaak onzer lezers is gevallen. In ons volgend nummer beginnen wij met een nog pakkender, nog boeiender roman

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

waarin op schitterende wijze beschreven wordt de geschiedenis van iemand die, tengevolge van een valsche aantijging genoodzaakt het land te verlaten, in Amerika fortune maakt. Als schatrijk man in het vaderland teruggekeerd, doet hij daar, onder een aangenomen naam levend, alles om zijn naam te zuiveren en eerst als hem dit gelukt is, maakt hij zich bekend.

Om deze geschiedenis heen spelen zich een paar liefdeshistories af, die door allerlei verwickelingen, ook in verband met de identiteit van den zoogenaamden Amerikaan, eerst nadat talrijke bezwaren zijn overwonnen, tot het gewenschte eind kunnen gebracht worden; in een dier histories, die door het heele verhaal heen gewoven is, speelt de dochter van den Amerikaan, de schoone Miss Lilian, de hoofdrol.

Het is niet noodig, het geheele langdradige verhaal weer te geven, dat de oude Dillon opdischte. Genoeg zij het, dat hij vertelde, van zijn zuster, die sedert eenigen tijd zoo half en half verloofd was met Grimes Boulton, het verzoek te hebben ontvangen, om eens bij haar te komen. „Ik ging en toen vertelde zij mij, dat haar zoon uit haar eerste huwelijk, mijn neef dus, die door mij was opgevoed en ook mijn naam had aangenomen, die hier op het Kasteel den dood vond, niet was verongelukt, maar vermoord. Mijn zuster had dit begrepen, toen ze Calypso Ambler, die eigenlijk Calypso Boulton heette, daar Ambler's zuster zijn wettige vrouw was, op den man af had gevraagd of hier een ongeluk of een moord in het spel was, op dien dag toen ze, door de

Weet U, dat **Victoria-Water** niet alleen is: koel en frisch, Weet U: dat **Victoria-Water** ook gezond en heilzaam is? Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

groote gelijkenis tusschen Calypso en den bankier, was beginnen te begrijpen, dat Boulton met haar geen zuiver spel speelde.”

Er kwamen tranen in Dillon's oogen toen hij voortging:

„Ik ben zelf ook niet geheel vrij te pleiten, want ik heb mij door Ambler onder een stevig glas whiskey en onder belofte van een flink salaris, laten bepraten, om hem den jongen af te staan, te meer daar hij zonder betrekking was. Maar ik hield heel veel van den jongen en toen mijn zuster mij vertelde dat hij door Ambler vermoord was, reisde ik naar Excombe om te zorgen dat hij zijn straf niet zou ontloupen.”

„Maar Ambler heeft hem niet vermoord,” viel Tom hier in, „dat heeft Calypso gedaan. Ik heb er haar moeder met Thyne over hooren spreken. Ambler is weliswaar een moordenaar, maar toen hij hoorde dat uw pleegzoon vermoord was, mijnheer Dillon, was hij daarover werkelijk woedend. Hij was er alles behalve op gesteld, dat hij naar aanleiding van den dood van den jongeman, zoo in het openbaar zou worden besproken.”

„En wat had die meid dan tegen Pat?” vroeg de oude man. „De jongen was pas dien zelfden dag aangekomen en hij had te voren nooit iemand van het Kasteel gezien, behalve Ambler.”

„Ik denk, dat ze op het eerste gezicht verliefd op hem is geworden en haar liefde niet beantwoord vond,” zei Tom. „Zoo was ze wel. Naar wat ik ervan gehoord heb, heeft ze den schurk Gownner er toe aangezet hem dronken te voeren met whiskey en toen hij in dien toestand haar liefdesbetuigingen afwees, heeft ze hem over den rand van de rots geduwd.”

„Dat klopt met wat ik heb geconstateerd,” zei dokter Learoyd. „De jongeman rook, toen ik het lijk schouwde, sterk naar whiskey. Ik heb daarover bij het verhoor niets gezegd, daar het toch niet zou bewijzen, dat het hier een moord betrof en Ambler er door gewaarschuwd zou worden. Ik begreep toen nog niet, waar hij zich eigenlijk mee bezig hield, maar ik wist dat het niet veel goeds was. En ik wilde hem onschadelijk maken.”

„En dat is nu gebeurd,” zei Gladdice. „Er zijn bewijzen genoeg, dat hij een valsche munter is, dat hij den kassier van de Bank te Courtenay Peveril heeft doodgeschoten en dat hij verschillende van zijn eigen aviateurs opzettelijk heeft doen verongelukken, door aan hun vliegtuig te knoeien. U zult natuurlijk alleen niet begrijpen, hoe mijnheer Dillon en ik in de onderaardsche gangen terecht kwamen. Nadat ik, uit Courtenay Peveril vertrokken zijnde, een vergeefsche poging had gedaan om vóór Lord Honiton bij het Kasteel aan te komen, om hem mijn hulp aan te bieden, ging ik even de herberg binnen. Carden vertelde mij, dat Lord Honiton in de koffiekamer was en ik ging dus daarbinnen. Ik vond er evenwel niemand, doch zag, dat er een paneel in den wand niet geheel op zijn plaats zat. Ik vermoedde nu, dat Lord Honiton achter dat paneel verdwenen was en toen ik op het punt stond om hem te volgen, kwam mijnheer Dillon binnen. Ik herkende in hem den man, die mij als Dillon's vader was aangewezen, bij de begrafenis van den vermoorde; ik vertelde hem wat er gebeurd was en onmiddellijk stemde hij er in toe mij door de geheime gang naar het Kasteel te volgen. Ik wilde in elk geval toch gaan.”

„Dat was een prachtig idee van je,” zei de graaf; „ik zou dat stelletje boeven nooit alleen baas geworden zijn. Hallo!”

De telefoonbel in de aangrenzende kamer klonk langdurig. Dr. Learoyd ging er heen.

„Het was de Inspecteur,” zei hij bij zijn terugkomst. „Wylie heeft ze allemaal veilig achter slot en grendel.”

Helen keek Tom teeder aan.

„Ben je nou blij, jongen?” zei ze fluisterend tot hem.

„Ik heb tenminste geen spijt van wat er gebeurd is,” antwoordde hij, „vooral nu het tot een goed einde is gebracht.”

„Dank zij jouw werk!” zei Helen.

„En jouw kranige hulp,” antwoordde Tom.

EINDE

Een somber gebouw in een vriendelijke omgeving

De Stadhouderskade met rechts de achterzijde van het Huis van Bewaring. Men ziet op de foto, die is genomen van het dak van *Parkzicht*, de „kooien” waarin de gevangenen worden „gelucht”, zooals de officieele term luidt. Op den achtergrond het American Hotel

GEMENGD NIEUWS

Twee feestelijke ontvangsten. Links: De ontvangst der wielrenners, die zich op de Olympiade zoo kranig geweest hebben. Achter de kransen: links Willems, winnaar van de 50 K.M., rechts J. Meyer, 2de in de sprintwedstrijden. Naast dezen Generaal Ophorst. Rechts: De terugkeer van de Amstelploeg uit Zürich, waar zij het Europeesch kampioenschap verwierf, aan het Centraalstation. Staande, ieder met een bloemstuk in de hand, de teruggekeerde kampioenen, van links naar rechts: Dekker (Stuurman), Fortuyn, J. Brandsma, Schelfhout, A. Brandsma.

De start voor den 2 K.M. zwemwedstrijd, Zondag te Alkmaar gehouden.

Een schilderachtig plekje te Alkmaar. De mooie bascule-brug over de Mient, met op den achtergrond het prachtige waaggebouw.

Een der mooiste kijkjes uit Alkmaar. De molen „de Groot“, meer bekend als de molen van Piet in het park aan den Singel.

LOUIS BOUWMEESTER's JONGSTE CREATIE

Zooals men weet is bij den brand der filmfabriek te Haarlem ook verloren gegaan een pas voltooide film, getiteld *Cirque Hollandais*, waarin verschillende bekende acteurs en actrices optraden en waaraan niet minder dan 22000 gulden was ten koste gelegd. Men is onmiddellijk begonnen de film, op een terrein te Beverwijk, opnieuw op te nemen, bij welke gelegenheid wij bovenstaande foto maakten van Louis Bouwmeester, die in deze film een der hoofdrollen vervult. Men ziet hem hier in het raampje van den woonwagen der kermisreizigers.

HET MOEILIJKE WOORD EN VADER'S VERKLARING

Treesje nam het nieuwe boek, dat op mijn lessenaar lag, in haar kleine handjes en met moeite spelde ze den titel ervan:

„Psycho-analyse! Wat een eenig woord, vader! Wat is 't? Een beest?”

„Het is een — een soort van wetenschap,” legde ik uit.

„Zoo'n leuk lang woord,” vond Treesje. „Het lijkt op den naam van dat groote beest, waar u me van verteld hebt... weet u nog? dat bij den mammoth sliep in de ark, dat hij niet bang zou wezen, als hij akelig droomde. Och, u weet wel — de — de perie—”

„De pterodactylus,” vulde ik aan. „Nee, die is het niet. Maar je hebt gelijk, 't zou een prachtnaam wezen voor een voorwereldlijk dier. Ik begrijp niet, dat daar nog niemand aan gedacht heeft. Het zou wel een aardig stel wezen: de pterodactylus, de mammoth en de psycho-analyse. Ze zouden samen één kooi kunnen hebben in de ark.”

„Hè, dat van Noach en de ark, dat vind ik nou 't mooiste verhaal dat ik ken!” verklaarde Treesje enthousiast. „Toen ze allemaal weer aan land kwamen, hè, en toen de dieren samen een aardig, droog huisje bouwden voor meneer en mevrouw Noach en toen de giraffe daar den schoorsteen op moest zetten, omdat die alleen er maar bij kon.”

„Ja,” zei ik, „maar misschien is 't niet allemaal precies, zóó gebeurd.”

En omdat ik voelde, dat ik wel wat erg veel gefantaseerd had, praatte ik er maar gauw over heen en ik wees weer op het boek.

„En dit is 'n soort — 'n soort van wetenschap, zie je.”

„Wat doe je er mee?” informeerde Treesje verder.

„Het boek legt de menschen uit, waarom ze allerlei dingen doen.”

„Maar ik weet wel waarom ik allerlei dingen doe. Daarom doe ik ze immers,” zei Treesje eenvoudig.

Soms legt het ook uit, waarom de menschen allerlei dingen zien. Zoo was er een man, die altijd honden zag en dat kwam, omdat hij eens door een hond gebeten was, toen hij nog klein was.”

„Ik zie zoo dikwijls honden,” zei Treesje. „Ik dacht, dat iedereen wel eens honden zag.”

„Ja — maar, zie je, dit waren hallucinatiehonden.”

„Is dat 'n héél bijzonder soort?”

„Ja, dat is 'n soort hond, die er niet werkelijk is — zooals die fee, die jij eens gezien hebt, weet je nog wel!”

Treesje keek me diep verwijtend aan.

„U weet toch wel, dat mijn fee echt was? U hebt zelf gezegd, dat het een heusche fee was, toen ik u vertelde dat ik ze gezien had! Dat hebben jullie allemaal gezegd!”

Ik voelde, dat ik in Treesje's oogen iets van m'n prestige verloren had en trachtte het kwaad zoo spoedig mogelijk te herstellen.

„Ja Treesje, natuurlijk, ik bedoel niet dingen, die er niet echt zijn maar dingen, die andere menschen niet zien kunnen.”

Toen ik zoo ver was met m'n uitleg, kwam m'n vrouw binnen. Zij zag ook dadelijk het nieuwe boek liggen.

„O, ik ben blij, dat je het leest. Heb je 't al uit? Dan moet je 't mij ook eens verklaren! Je hoort er telkens over praten en, eerlijk gezegd, ik snap er geen steek van.”

„Ik heb 't daarnet aan Treesje uitgelegd,” zei ik, met een blik naar de deur.

DE BESTE

Nou wordt 't al te mal!
Dertig jaar ben 'k al!
't Wordt tijd dat ik eens denk aan trouwen,
Mij 'n huisje, knus, voor twee laat bouwen —
't Bezwaar dat ik nog zie:
Ik weet nog niet met wie.

•

Kijk ik om mij heen,
'k Denk het eerst aan Leen;
Als saam wij op den dansvloer zweven,
Noemt zij dat steeds haar lust, haar leven —
Met haar heb ik de kans,
Dat 'k door het leven dans.

•

Vraag ik Alida,
Die zegt zeker „ja.”
Haar oogen, groot en diep azuren,
Staan smachtend — toch heeft zij geen kuren —
Te saam wij, Jan en Aal,
Dat werd vast kolossaal!

•

Mien is ook niet kwaad,
'k Zeg 't na rijp beraad;
Zij is zoo lief en zacht en aardig
En zeker wordt zij nooit kwaadaardig —
En wat m'n kans vermooit,
'k Weet vast, ze kibbelt nooit.

•

Nelly is nog vrij
En ze houdt van mij.
En, heeft ze ook al een rijken vader,
Die liever ver mij ziet dan nader —
Wat geld is toch wel fijn:
Een roes zou 't leven zijn.

•

Neen, ik wil beslist,
Desnoods met een list,
De lieve, zachte Miepje winnen,
Zij is het vrouwtje naar mijn zinnen —
Daar — 'k ben óók maar een man —
Zij zoo goed koken kan.

A. T.

AMSTERDAMMERTJES

DE SLAGERSJONGEN EN DE DIEF.
De auto was met geweld tegen het rijtuig gebotst en het paard was gevallen.

De slagersjongen was natuurlijk de eerste die er bij stond te kijken, en zette zijn zware mand naast zich op den grond neer.

Al spoedig kwamen er meer menschen om „het geval” heen staan en ten slotte kwam er ook een politie-agent aan te pas, die druk werk had te zorgen, dat de elkaar voor al wat leelijk was uitmakende bestuurders der voertuigen, niet tot handtastelijkheden overgingen.

Naar het arme paard keek niemand om. Voor de omstanders een heel interessant geval en zooals dat bij dergelijke gebeurtenissen regel is, de slagersjongen toonde de meeste belangstelling.

Hij ging zoozeer in „het standje” op, dat hij aan niets anders meer dacht, zelfs niet aan zijn mand met bieftukken en rollades.

Dat vond blijkbaar een der andere omstanders, die de mand daar midden tusschen de groep halsrekkende nieuwsgierigen zag staan, toch wel een beetje heel onverantwoordelijk en hij besloot, zich met de zorg voor het vleesch te belasten — als dan zoo'n jongen zoo onachtzaam was, dan moest hij er ook maar voor boeten, het vleesch lustte hij ook wel en wat er te veel mocht zijn, zou hij wel van de hand weten te doen.

En de dief pakte de zware mand op, met een air alsof hij er de eigenaar van was, zette haar op den schouder werkte zich uit het menschenkluwen los en verwijderde zich.

Een der omstanders wekte op dat oogenblik den geest van tegenspraak bij den slagersjongen op, door te beweren, dat de chauffeur de schuld van het ongeluk was geweest; hij keerde zich om en riep nijdig: „Da's nietes, hij heit heel zaggies gereje, maar die kesier ree ineens an de verkeerde kant van de straat de hoek om.”

Dan, terwijl hij zich weer omwende om toch maar vooral niets van de ruzie te missen, zag hij plotseling in de verte zijn vleeschmand op den schouder van een ander.

Hoe hij zoo vlug door de menschenmenigte heendrong weet ik niet; een feit is het, dat hij in minder dan geen tijd van de voorste rij der toeschouwers tot buiten de achterste kwam en in snellen pas den dief achterna liep.

Allengs echter, naarmate hij dichterbij kwam, vertraagde hij zijn pas. De man met de mand liep precies denzelfden kant uit, die ook hij op moest — waarom zou hij zijn eigendom terug vorderen, zoolang een ander voor hem de zware vracht in de goede richting wilde dragen?

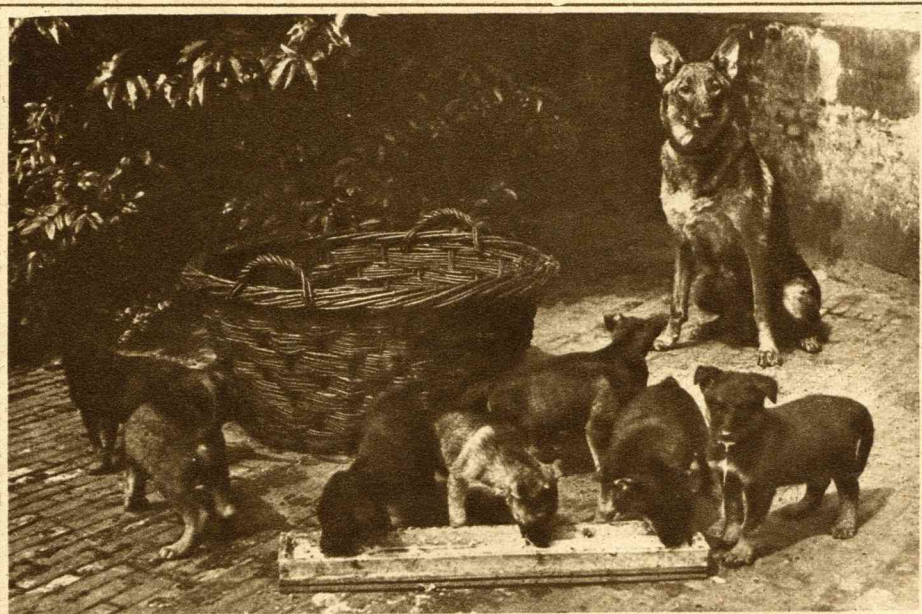
Kalm en vroolijk fluitend liep het slagertje op korten afstand achter den dief aan, totdat deze eindelijk, na een kwartiertje, de mand ook wat zwaar begon te vinden en haar op een stoep neerzette, om even uit te rusten.

Dat was voor hem 't oogenblik om op te treden.

Bedaard liep hij op den man toe, bleef bij hem staan en zei: „Zoo, ouwe jongen, dat hei-je knappies gedaan hoor. Een aardig vrachie, wat? Dank je wel voor het dragen, hoor. Maar maak nou maar gauw dat je wegkomt, anders zal ik dien smeris daar op den hoek effe vertelle, wat jij voor

'n goeierik bent.”

De dief stootte 'n verwensching uit, maar was toch maar liever zoo verstandig om aan de uitnoodiging om heen te gaan gevolg te geven en toen hij een pas of twintig verder was, nam de slagersjongen zijn mand weer op den schouder en vervolgde zijn weg, den ander nog eens lachend naroeppend: „Dank je wel!” A. T.

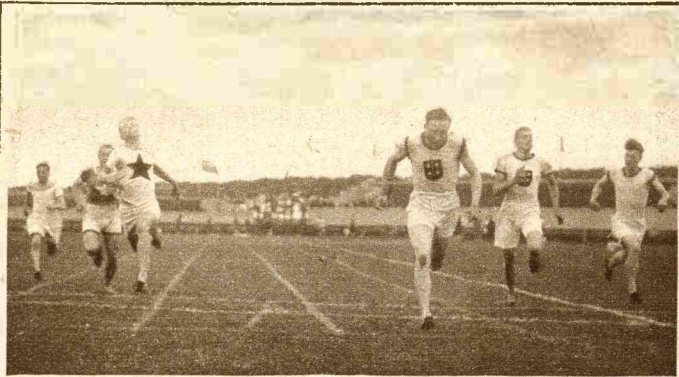
Een nest van acht jonge herdershonden. Aardig, zooals het jonge stelletje zich daar, onder moeder's hoede, aan den trog te goed doet.

„Misschien kan zij er jou wel van vertellen.”
„O ja, moes,” begon Treesje dadelijk ijver, „het is zoo'n eenig beest, groot weet u, en als je een fee ziet, of honden die andere menschen niet zien, dan zegt het...”

Toen had ik me stilletjes uit de voeten gemaakt.

R. C.

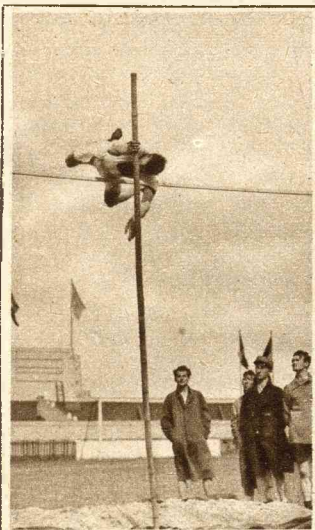
DE JUBILEUMWEDSTRIJDEN VAN DE A.C.C.

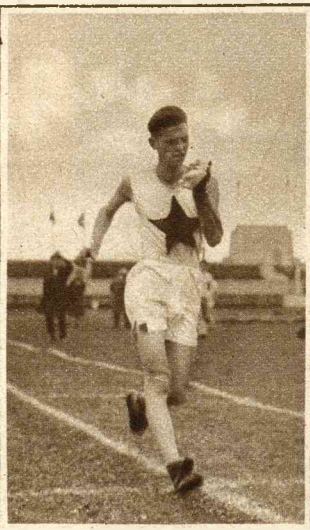
De Amsterdamsche Athletiekclub heeft Zondag ter gelegenheid van haar 10-jarig bestaan groote nationale wedstrijden gehouden, waaraan 200 deelnemers uit alle deelen des lands, hun medewerking verleenden. Hierboven links: de finale van de 100 M. hardloopen, gewonnen door F. Lamp (Haarlem); rechts: de finale der 1500 M. hardloopen, gewonnen door H. Mik, (Trekvogels, den Haag). In het midden: mej. Y. Buisma (Olympia, Aalsmeer) die de 80 M. hardloopen voor dames won.

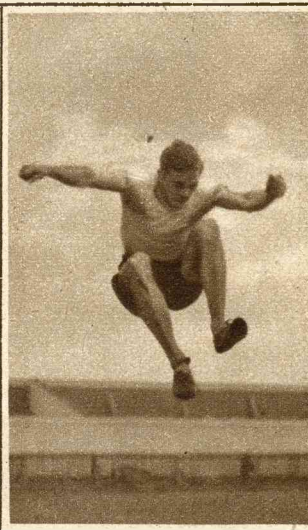
Een aardige kiek van den start voor de 1500 M. hardloopen, waaraan zooals men ziet een aantal loopers deelnamen.

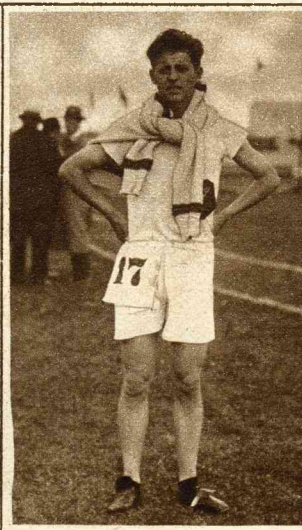
P. J. Klinkenberg (H.A.V. Haarlem) 1ste prijs polstokhoogspringen 6.20 M.

H. Keemink (Vlug en Lenig, den Haag) 1ste 3000 M. snelwandelen.

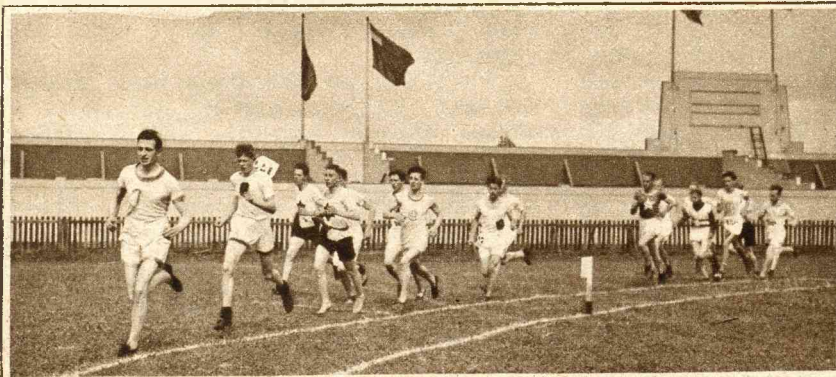
F. Boot (B. E. P. Purmerend) 1ste prijs verspringen 6.20 M.

A. Zeegers (A.V.A.C. Amsterdam) 1ste prijs 5000 M. hardloopen.

A. Hartman (H.A.V. Haarlem) Polstok verspringen.

Een moment uit den wedstrijd over 5000 M. hardloopen.

De finale der 100 M. hardloopen. Winner S. Rabbie van E.D.W.

DE KANARIE

DOOR
P. KOOMEN

Mevrouw Kervel had altijd al naar een mooie kanarie verlangd, doch sinds haar huwelijk was dat verlangen nog sterker geworden. Nu ze haar eigen woning had, vond ze, dat een echte koperen kooi met kanarie zoo goed zou staan in den hoek bij 't raam, dat 't zoo gezellig wezen zou als ze zoo'n beessie zou hooren zingen, dat ze zich dan vast niet meer zoo eenzaam zou voelen, als haar man naar z'n kantoor was, wyl ze dan aanspraak aan haar diertje hebben zou en nog veel meer voordeelen van zoo'n diertje te bezitten noemde ze dagelijks bij zich zelf op. Maar als ze er dan soms met haar man over sprak, zei deze altijd: „Och vrouw, 't geeft je allemaal maar weer nieuwe drukte; je moet voor voer zorgen, voor telkens versch water, de kooi moet op tijd schoongemaakt worden, je kunt bijna geen kat meer houden, want je weet hoe die op vogels gebeten zijn, je moest 't maar uit je hoofd zetten.” Doch dit kon mevrouw Kervel met den besten wil vande wereld niet, en telkens begon ze er weer over, tot het haar man begon te vervelen, en hij zonder er iets van te zeggen besloot, z'n vrouw met haar verjaardag een kanarie met koperen kooi ten geschenke te geven. Zoo geschiedde dan ook. Toen mevrouw's verjaardag was aangebroken, werd er tegen haar verwachting in een prachtige kooi met een bonte kanarie er in — goud-gele had haar man zoo gewoon gevonden — gebracht, en ofschoon haar man altijd tegen het bezit van zoo'n diertje gesputterd had, toch begreep ze instinctief, dat hij haar op haar verjaardag met dit cadeau verrassen wilde. Ze dankte er hem allerhartelijkst voor en haar verlangen om toch ook eens zoo'n diertje te bezitten was bevredigd. 's Morgens, als haar man naar z'n kantoor was, kon ze tijen met 't beessie praten, verzorgde z'n eet- en drinkbakje met groote stiptheid, en was in de wolken als de kanarie z'n keeltje roerde en zong dat 't een lieve lust was; zelfs als ze verdrietig was een oogenblikje, kon dat lieve diertje al haar leed ineens wegzingen. En kwam haar man in 't middaguur thuis van z'n kantoor, dan liep hij dadelijk naar de kooi toe, sprak allerlei lieve woordjes, vooral telkens „piet-piet,” nam een beetje suiker op den punt van z'n vinger en zoodra hij deze dan door de tralies stak kwam 't beessie dadelijk naar hem toefladderen, pikte de lekkernij op en zong daarna uit dankbaarheid een vroolijk wijsje. Ook menheer Kervel dus was met het bezit van den kanarie spoedig verzoend en kon het niet begrijpen, dat hij er niet eerder toe gekomen was om zoo'n lief diertje te koopen. Dagen gingen voorbij, genoten ze beiden van 't lieflijk gezang van den mooien kanarie, tot op een ochtend het beessie dood in z'n kooi lag, ofschoon het van eten en drinken nog goed was voorzien. Mevrouw Kervel had 't, toen ze opstond, dadelijk bemerkt, en wist van angst geen raad. Wat zou haar man wel zeggen, als hij straks over den vloer kwam en naar de kooi zou toelopen om 't lieve beessie nog een paar woordjes te zeggen. Zij zou natuurlijk de schuld krijgen; zij had 't beessie niet goed verzorgd, z'n water niet op tijd ververscht, z'n zaadbakje niet op tijd gevuld, de kooi niet goed schoongehouden, gut, och gut, wat moest ze daar mee aan? Doch plotseling flitste een idee door haar geest: nu

het beessie dood-gewoon op 't stokkie zetten en dan, als haar man weg was, een anderen koopen van dezelfde kleur, dan zou hij niets merken, zou er geen gekijf komen en alles z'n gewone verloop hebben. Aanstonds zette ze derhalve den dooien „Piet” op z'n stokkie, deed haar gewone bezigheden, en liet haar man expres een beetje langer liggen, opdat hij haastig zich zou moeten kleeden en ontbijten, en zoo goed als geen tijd voor den kanarie zou over hebben. Het lukte prachtig, want toen haar man opstond was 't haastje-rep je en dacht

delijk voorbij de vinken kwam en er een zag die wat kleur betrof, sprekend op dengestorven kanarie geleeke, ze besloot dezen dan maar te nemen. En toen de handelaar opmerkte, dat 't een vink was en geen kanarie, zei ze: „Ja, dat zie ik wel, menheer, maar zoo'n vinkie is toch ook wel eens aardig, 't is weer eens een veranderingetje.”

„Zoo als u wilt, mevrouw.”

„Maar kunt u 'm bezorgen vóór twaaleve, anders kan ik 'm niet gebruikte, want van middag ben ik de stad uit, ziet u.”

„Zeker, mevrouw, „ik zal er voor zorgen.”

Mevrouw betaalde haar vinkie en ging aanstonds naar huis terug, blij dat 't zoo goed was afgeloopen. Dat 't nou een vink was in plaats van 'n kanarie, dat zou haar man toch zoo gauw niet merken, hij had vroeger nooit wat met vogels op gehad. Toen haar man omtwaalf uur thuis kwam, dartelde de vink reeds in de kooi; mevrouw deed of er geen kou aan de lucht was. Volgens gewoonte en ook omdat ie 't lieve beessie door de haast van morgen geen „gedag” had kunnen zeggen, liep hij aanstonds naar de kooi toe, en riep: „piet-piet-piet” maar de vink vloog wild en schuw door de groote kooi, waar menheer Kervel niets van begreep. „Wacht maar,” dacht ie, „dat ik ook zoo dom ben om geen beetje suiker op mijn vinger te nemen” en aanstonds nam hij den suikerpot; strooide een beetje op z'n vinger, en stak deze door de tralies, maar 't beessie werd er nog wilder door, klemde zich aanden anderen kant hoog tegen de kooi en of menheer al riep: piet-piet kom nog toch 's piet 't gaf allemaal niets, het diertje bleef even schuw en kwam maar niet tot rust. Menheer Kervel werd er kribbig onder en zonder dat hij er iets van merkte, dat er 'n vink in plaats van een kanarie in de kooi zat, begon hij tegen z'n vrouw te mopperen: „Wat scheelt dat beest toch vrouw, hij is anders nooit zoo schuw, is er wat met hem gebeurd, zeker de kat weer bij de kooi laten komen, hè, daar moet je om denken, dat heb ik al meer gezegd, 't beest wordt zoo wild als ik weet-niet-hoe.” Met een boos gezicht liep hij weg van de kooi en ging bij tafel zitten. Nu was 't voor mevrouw Kervel, die toch ook eigenlijk die vink zoo'n naar schuw beessie vond, dat niks mooi zong, een schoone gelegenheid om van dat diertje

af te komen. Aanstonds liep zij nu, op haar beurt toornig, naar de kooi, zette 't deurtje open, en liet tot groote verbazing van haar man, 't diertje in eens door 't open raam wegvliegen.

„Wat is dat nou? Wat doe je nou?” vroeg hij verbaasd. „Och wat kan mij dat vinkie ook schelen, om daar nog ruzie over te hebben.” Vinkie, vinkie, wat vinkie, 't was toch een mooie kanarie zeker?” „Och wat, die is al lang dood, en toen heb ik maar een vink gekocht.”

„Ja dat moet je mij wijs maken, toe ga nou gauw, of ik geen oogen meer in m'n hoofd heb.”

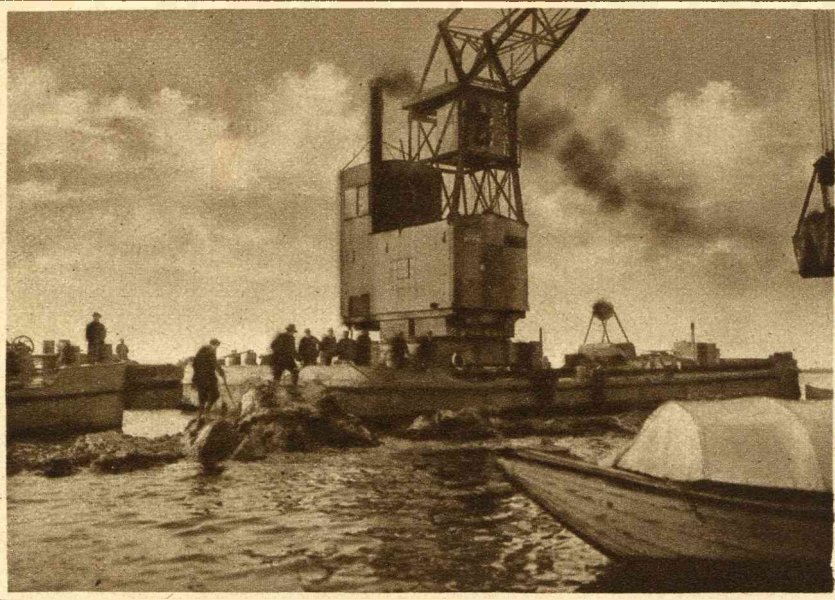
„En toch was 't een vinkie?”

Hoe mevrouw Kervel dien dag en later ook redeneerde, nooit heeft haar man willen gelooven, dat zijn kanarie al lang dood en dat het weggevoegen beessie maar een dood-gewoon vinkie was.

G. K.

Den 31sten Juli, 's-avonds om 8 uur, heeft Wieringen opgehouden een eiland te zijn. Voor de werken tot drooglegging der Zuiderzee moest tusschen Wieringen en het vaste land van Noord-Holland, bij Ewijcksluis, een dam gelegd worden door het Amsteldiep. Aan beide zijden werd begonnen en allengs naderden de beide dijken elkaar, totdat ze tenslotte Donderdagavond elkaar raakten en Wieringen aan den vasten wal vast zat. Hierboven een foto van den toestand, zooals die niet lang geleden nog was; men ziet de beide einden der dijken en daartusschen een breede strook water; hieronder: De eerste personen, de aannemers van het werk, de heeren Hofman en van Hattem, loopen over den nu aaneengesloten dijk.

hij er zelfs niet aan om naar den kanarie om te zien. Nu kon ze 't lieve diertje begraven en een ander koopen.

Met tranen in haar oogen, stak ze in den tuin achter haar huis een gat in den grond, lei daar 't beessie in, deed er netjes weer een laagje aarde over heen en haastte zich toen om de deur uit te komen. Bij een bekend vogelhandelaar aangekomen, vroeg ze of hij nog bonte kanaries had, want haar beessie was pas gestorven en zonder zoo'n diertje kan ze nu niet meer.

„'t Spijt me wel, mevrouw,” zei hij, „ik heb enkel gele, maar kijk u maar eens rond, misschien is er toch nog wel wat voor u bij.” Zenuwachtig liep mevrouw Kervel langs alle kooien en zag nergens een kanarie die van kleur op haar gestorven beessie geleeke, en dit was toch een allereerste voorwaarde. Tot ze ein-

ONS KINDERHOEKJE

WANDELLENDE TAKKEN

„Wandelende takken,” hoor ik jullie al roepen, „wat is dat nu voor gekheid? Hoe kan een tak nou wandelen?” En de een of de ander, die dicht bij 'n park of plantsoen woont, denkt misschien: „Kom, kom, ze willen me wat op de mouw spelden. Ik woon midden tusschen boomen. Ik zie elken dag takken bij duizenden. Maar ik heb er nog nooit eentje voor me uit over het pad zien kuieren!”

Nu, dat zal wel waar wezen. Als je dat ooit overkomt, moet je 't mij ook eens laten weten: want dat zou werkelijk iets bijzonders zijn.

Maar, al heb je zoo iets nooit gezien, toch hou ik vol, dat er wel degelijk wandelende takken zijn. Maar... 't zijn ook eigenlijk geen takken, maar dieren, die zoo genoemd worden.

Toch dragen ze hun naam met eere, want als je ze ziet, moet je zeggen: „Ja, precies een takje.” Je zult zoo langzaam aan wel nieuwsgierig worden, hoe zoo'n beest er dan wel uitziet.

Nu, ik zal die nieuwsgierigheid bevredigen; ik zal je vertellen, hoe mijn beestjes er uitzien.

Mejuffrouw Wandelende Tak dan is zoowat acht c.M. lang, en zoo dik als een griffel. Ze heeft zes lange, dunne pooten, die aan het eind twee klauwtjes dragen. Met die klauwtjes houdt ze zich vast aan de bladeren en takken van de plant, waarop ze leeft. Vóór aan den kop zit de mond. Die mond is een prachtig ingerichte eetmachine, waar ze aardig wat blad mee verwerken kan. Op zij zitten de oogen; die zien er net uit als kleine kraaltjes. Van den kop af, wel vier, vijf c.M. naar voren, staan de sprieten. Die kan ze naar allerlei kanten richten. En dat moet ook wel, want daar voelt ze mee, zooals wij met onze handen. Het lange, dunne lijf steekt een heel eind naar achteren uit. Als ze jong is, draagt ze het met een sierlijke bocht in de hoogte, precies als een hond, die schik in zijn leven heeft. Wanneer ik je er nu nog bij vertel, dat haar kleur bruinachtig is, dan heb je het portret van mejuffrouw Wandelende Tak in levenden lijve. En toch wed ik, dat je nog niet zult begrijpen, waarom ze nu toch zoo heet, vooral, als je haar zoo kalm tusschen de bladeren van haar plant ziet zitten. Of liever: ziet hangen! Want ze neemt alle mogelijke houdingen aan. Ze ziet er b.v. niets tegen op, om een heelen dag aan een stuk met den kop naar beneden te hangen. En als je er het geduld voor hebt, om bij haar te blijven zitten/kijken, dan zeg je toch op het laatst: „Waarom dat beest wandelende tak heet, daar snap ik niets van. Hangende tak was heel wat beter naam.” Maar dan heb je het toch mis. De juffrouw is n.l. een beetje geheimzinnig. Ze wil maar liefst met de heele wereld niets te maken hebben. En daarom gaat ze 's nachts rondkuieren. En dan begint ze ook haar maaltijd. En die duurt den ganschen nacht door. 's Morgens is mejuffrouw weer dezelfde luiak en hangt ze weer even traag tusschen de bladeren. Maar je moet goed kijken, wil je haar zien, want haar kleur komt juist overeen met een takje en haar vorm ook. Nog beter kun je merken, dat ze a. h. w. een takje nabootst, als je haar onverwachts aantraakt. Dan laat ze zich plotseling vallen, en

strekt de voorpooten en sprieten naar voren, en de beide andere paren pooten stijf naar achteren. En als je dan wat dorre takjes, stukjes schors of riet, of zoo iets, om haar heen strooit, dan zal niemand merken, dat daar een dier tusschen ligt. Soms hangt ze met de pooten stijf langs het lichaam en in het midden a.h.w. doorgeknikt. Dan lijkt ze net een geknakte bies of zoo iets.

Maar er is wel een middel, om het dooie takje weer levend te krijgen. Pak ze maar eens vast aan den staart — niet hard natuurlijk — en... rits!... Alle pooten staan weer wijd uit en de tak begint weer te wandelen.

Je kunt je best voorstellen, dat het dier zich net zoo laat vallen, en dan bewegingloos en onzichtbaar wordt, als b.v. een vogel haar aan zou raken... om haar op te eten.

Ligt ze eenmaal op den grond tusschen allerlei blad- en takafval in, dan moet 't een knappe vogel wezen, die haar daar terugvindt. Je ziet dus, dat onze Tak niet voor de aardigheid „dood ligt,” maar om haar leven te redden, als ze dat bedreigd waant.

Intusschen — zelfs als ze gepakt wordt, door een vogel b.v., kan ze zich nog vaak redden,

tenminste, wanneer de aanvaller haar bij een poot grijpt. Dan... laat ze doodgevoorn den heelen poot in den steek. Maar nu moet je niet denken, dat ze levenslang verminkt is. Wel, als ze al op jaren (o neen, ik wil zeggen, op maanden) is! Maar om dat te begrijpen, moet ik je eerst iets uit de levensgeschiedenis van onze vriendin vertellen.

Jonge wandelende takken zijn grappige

beestjes. Ze komen (net als een kuiken) uit eieren, waarvan de oude tak er een paar honderd legt.

Van een heb ik ze ééns geteld: het waren er 205. Dikwijls leggen ze er nog meer; wel drie tot vierhonderd! Maar daar doen ze ook wel een paar maanden over.

Die eieren lijken net zaadjes, zooiets als vogeltjeszaad, maar dan donkerbruin, met aan 't eene eind een geel knopje, waarin een klein deukje zit.

Dit knopje is a. h. w. de deur, de uitgang van het ei. Als de jonge tak uit het ei komt, drukt ze dat knopje met haar kop er af, en dan komen na elkaar de sprieten en pooten en 't heele lijf voor den dag. En dan gaat ze meteen al rondkuieren. Ze is dan zoowat een c.M. lang; je kunt je haast niet begrijpen, dat ze in dat kleine eitje heeft gezeten.

Meestal kon ons takje het ei niet heelemaal van zich afschuiven. En dat geeft juist zoo'n grappig gezicht: de eene loopt rond met den staart er in, de andere met een poot, nummer drie met een spriet en een poot, en zoo al meer. En dan daarbij dat achterlijf zoo potsierlijk omhoog gekruld! 't Is werkelijk leuk om te zien. Onze takjes blijven niet lang wachten. Als ze een blad hebben gevonden, is 't met wandelen uit en 't eten begint. En dan eten ze elken nacht, net zoo lang, tot hun vel te klein is geworden. En dan... ja, is 't: buigen of barsten. En... 't laatste gebeurt: 't vel barst open, en juffrouw Tak kruipt er uit. Gelukkig zat er onder 't oude vel alweer een nieuw jasje klaar. Anders zou 't er leelijk voor haar uitzien. Als ze door 't heen en weer klimmen tusschen de bladeren de lastige eischaal nog niet kwijt geraakt is, dan komt ze er nu toch voor goed af.

Dat vervellen gebeurt vier of vijf keer, en na elke vervelling is ze wat groter. Ook de kleur verandert van lichtgroen tot bruinachtig. Na de laatste vervelling is ze volwassen; ze is dan een maand of vier oud. Als ze een maand of tien is, gaat ze meestal dood. Ze wordt dus niet oud, doch heel veel insecten leven nog veel korter.

Maar — nu zou ik jullie die geschiedenis van dien afgetrokken of afgebroken poot vertellen. Je begrijpt het misschien al wel: na de eerste de beste vervelling is er al een nieuw pootje op de plaats van den ouden, maar... heel klein, 'n paar millimeter. Toch een poot! En na iedere volgende vervelling wordt dat pootje groter. Het heele dier groeit natuurlijk, maar dat pootje groeit 't hardste van alles. En daardoor is er op 't laatst bijna geen verschil in lengte met de andere pooten meer. Ongelukkiger ziet het er voor 't beestje uit, als het al zijn pooten, of een deel er van, kwijtraakt, want dan kan 't zich niet vasthouden, en dus... niet eten. Maar dat gebeurt niet vaak!

Misschien zijn er nu wel onder jullie, die graag zoo'n paar wandelende takken zouden willen hebben. Dat is niet zoo heel gemakkelijk. Je kunt niet anders dan ze krijgen of koopen van iemand, die ze heeft, want in ons land vindt je ze buiten niet. Ze hooren eigenlijk thuis in de warmere landen. Daar leven ook nog andere soorten, die veel groter worden, wel tot veertig c.M. toe. Maar in ons land zul je ze buiten niet vangen. Dat is wel jammer! Maar als je er eenmaal eentje hebt, dan kun je er 't volgend jaar wel honderd hebben. Je moet dan echter steeds voor frisch blad zorgen. En alle soorten blad zijn ook nog niet goed. 's Winters geef ik de mijne altijd klimop. 's Zomers heb je meer keus. Ze eten b.v. blad van roos, doovenetel, beuk, eik, ja, zelfs spinazie en boerenkool! Je kunt ze grootbrengen in een sigarenkistje met een stuk glas er op, of in een apart er voor gemaakt kooitje. Denk er aan dat je jonge takken geen hard blad moet geven.

En nu, veel plezier met je wandelende snuiters.

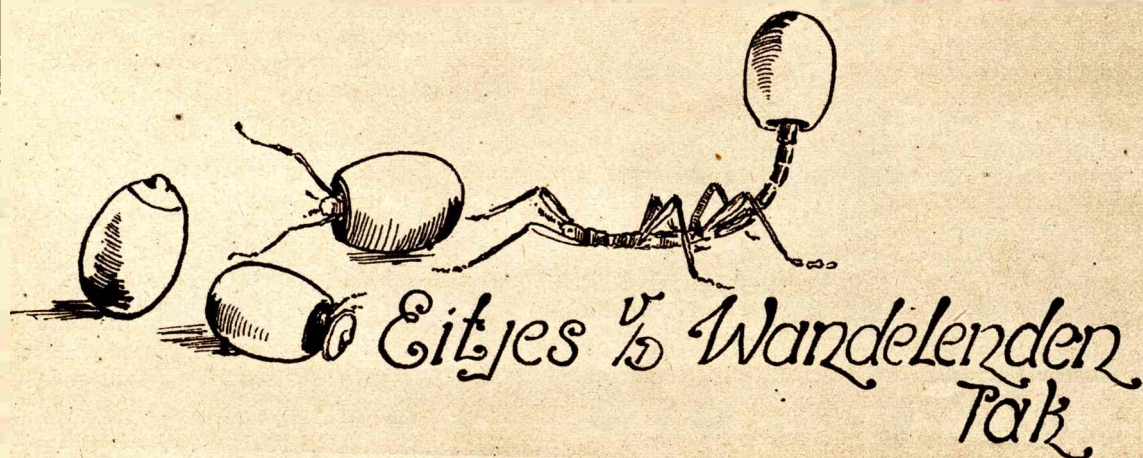
Dankbetuiging

Hiermede betuig ik mijn hartelijken dank aan de Directie van „De Stad Amsterdam” voor de

Uitkeering van f 300.—

voor het aan mij overkomen ongeval, waardoor ik het totale gezichtsvermogen van het rechteroog mis.

L. H. OTTE,
Tuinstr. 170^h, Amsterdam.

DE VROUW EN HAAR RIJK

ALS DE SCHAAR ER IN GAAT.

Een Engelsch kappersblad maakt de opmerking, dat een vrouw, die er toe besluit haar haren af te laten knippen, aan een mannelijken kapper boven een vrouwelijke de voorkeur verleent voor het verrichten van de operatie. Deze vrouwelijke neiging wordt toegeschreven aan de volgende omstandigheden:

„In de eerste plaats zijn de mannen onafhankelijker, zij hebben geen vooroordeelen. Zij kunnen de dame raadgeven, hoe zij het haar moet laten knippen, probeeren zelfs haar tot andere gedachten te brengen, wanneer het korte haar niet zal staan, en gaan te werk als vrije kunstenaars, die er naar streven, het beste werk voort te brengen. Bij een vrouwelijke kracht bestaat altijd de mogelijkheid, dat zij de cliënte het haar knipt, zooals zij het zelf draagt, want zij vindt natuurlijk den vorm van haar eigen pagekop den besten en kan moeilijk zoo objectief zijn, zich in de situatie van een andere vrouw te verplaatsen. Zij is veel meer gebonden door vooroordeelen. Ook is de vrouw meer aan grillen onderhevig. Evenals de dames-coupeuse en de modiste, gebruikt ook de kapster de vrouw graag als proefkonijn, zou ze altijd graag „iets nieuws” willen laten zien en laat zich door haar invallen verleiden tot dingen, die, als de schaar eenmaal haar werk heeft gedaan, niet meer zijn goed te maken.

ken. De kapper wordt niet door dergelijke grillen geleid; hij is zakelijker. Hij weet ook beter de grens in het oog te houden tusschen het aardige, geestige en het belachelijke. Bovendien is de vrouw in het knippen van haar niet geroutineerd. Dat werk kwam vroeger bij kapsters niet voor en het is niet gemakkelijk, de jarenlange ervaring te vervangen, die de man bij het knippen van mannenhaar heeft verworven.

Voornamelijk echter speelt ook de psychologie een rol. De dame, die naar den kapper gaat, wendt zich tot hem met hetzelfde verzoek als tot haar dokter of haar bankier. Zij legt een van de kostbaarste dingen, die zij bezit, haar schoonheid, in zijn handen; zij vertrouwt hem haar geheimen toe en verwacht van hem, dat hij haar met alle mogelijke middelen bijstaat, met nieuwe vormen, kleurmiddelen als het noodig is, enz. Dat vertrouwen heeft zij niet in dezelfde mate in de kapster en derhalve geeft zij, als de schaar er in moet de voorkeur aan den man.”

DE GEVOLGEN VAN ROOKEN VOOR DAMES.

In den laatsten tijd is den tegenstanders van het sigarettenrooken door dames een factor te

hulp gekomen, die in sommige gevallen geschikt zal kunnen zijn, om een einde te maken aan den rookhartstocht der dames of dien althans te remmen. In Amerika wordt tegenwoordig ijverig van gedachten gewisseld over de vraag: „Verwoest het rooken de schoonheid?”

Een Amerikaansch dokter, Parry Edwards, die een nauwgezette studie heeft gemaakt van de gevolgen van het rooken voor het uiterlijk van het schoone geslacht, beweert, dat jonge dames, die vroeg beginnen te rooken, reeds op haar 23ste of 24ste jaar haar schoonheid verloren hebben. Andere doktoren vallen hem onder eenig voorbehoud bij. „Het uiterlijk van een meisje zal door rooken lijden, terwijl zij bovendien haar gezondheid benadeelt” heeft dr.

De verscheidenheid in de zomermode van dit jaar is wel bijzonder groot, en al hebben we al menig vlug modelletje voor een zomerjapon in onze rubriek laten zien, we konden de bekoring niet weerstaan om eenige snoeperige Parijsche ontwerpen, die ons nog bereiken, nog even te reproduceeren. De strijd tusschen korte en lange rok schijnt nog niet beslist. En dat het kokette kleine dopje het in doelmatigheid moet afleggen bij een breedgeranden hoed, kan bij zomersche zonnearmte ook niet ontkend worden. Wat garnering betreft, toonen deze modelletjes wel verscheidenheid en keuze in overvloed.

Mutt verklaard. „De oogen van sterke rookers worden geirriteerd en daardoor kan een damesgezicht er natuurlijk zeer leelijk gaan uitzien en de algemeene zenuwoverspanning, welke door het overmatig rooken van sigaretten kan ontstaan, draagt bij tot verslapping en vermoeidheid der gelaatsstreken. Een sigarette na het eten zal een dame niet minder mooi maken maar het groote gevaar van sigaretten rooken bij dames ligt hierin, dat zij deze gewoonte overdrijven en daardoor haar slaap, haar eetlust en haar zenuwen lijden. Dergelijke hartstochtelijke rooksters zien er spoedig geel en oud uit.”

DE MASKER-MODE.

In Weenen wordt het hoe langer hoe meer mode, om door een bekend beeldhouwer zijn masker te laten maken.

Dit bedrijf legt den kunstenaar geen wind-eieren. De maskers worden naar het levend model gemaakt en de bezitters er van bewaren het in hun kamers, de heeren op den schoorsteen of hun bureau, de dames in haar boudoirs. Vooral de dames zijn dol op deze nieuwe model-gril.

Het maken van het masker duurt ongeveer een kwartier en kost het behoorlijk bedrag van een miljoen kronen of meer.

Eerst wordt de huid ingevet, de ooren worden met watten toegestopt en de oogen gesloten. Door een buisje, dat tusschen de lippen genomen wordt, haalt men adem. Eenige zijden draden worden over het gelaat gelegd, om de gipsmassa gemakkelijker te kunnen wegnemen en dan wordt het gips opgelegd.

Damesmaskers worden dikwijls met een pruik opgesierd, waardoor het geheel er tamelijk griezelig uitziet. Heerenmaskers zet men vaak nog een hoed op. Deze maskers hebben een volkomen gelijkenis met de gelaatsstreken, waarnaar zij gemaakt zijn, maar door de strakheid van lijnen en de witte kleur zijn het ware

dooden-maskers.

PETROLEUM.

Waar ge op moet letten bij het gebruik van petroleum

1. Onderzoek of de petroleum goed is. Hoe blauwer de glans, hoe beter de petroleum.
2. Vul de stelen niet te vol.
3. Zet een brandend stel niet op den tocht.

4. Loop niet met een brandend stel.

5. Zet gevulde stelen niet op een warme plaats.

6. Vul nooit een brandend stel bij.
7. Draai voor het uitblazen de pit eerst laag.
8. Draai de pitten ook laag, als de stelen niet branden.

9. Blusch een petroleumbrand nooit met water, doch met zand, een oud kleed, melk of iets dergelijks
- WEET GE... dat ge bloedvlekken in wollen goed, nadat ze goed gedroogd zijn, kunt uitborstelen of uitwrijven.

DAMES! Moderne Inrichting voor HAARWASCHEN . . . f 1.—
Dito met ONDULATIE . . . f 1.25
Dito extra . . . f 1.75
KAPPEN . . . f 0.75
MANICURE . . . f 1.—
ELEC. VIBROMASSAGE . . . f 1.—
MAISON BOLTEN
Kalverstr. 177, 1ste étage.
VAKKUNDIGE BEHANDELING

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor ladijs prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.)

De Koor-litteratuur in Nederland

Men schrijft ons: Op het den 27en Juli j.l. te Nijmegen gehouden congres van den Bond van Koördirigenten in Nederland werd o.a. door den bekenden kunstkenner en Directeur van het Conservatorium, Sem Dresden, de noodzakelijkheid betoogd om den modernen à capella stijl hooger op te voeren. Holland, dat zich toch verheugen mag in een groot aantal kunstenaars, staat wat de moderne à capella koren betreft nog veel ten achter bij de Fransche componisten. Zijns inziens behoefde dit echter niet het geval te zijn, doch dient deze tak van kunst door de componisten zelf eens flink onder handen genomen te worden.

Wij hebben ons in dit verband eens om nadere inlichtingen gewend tot een van onze jonge Hollandsche componisten, den koördirigent Nico van der Linden, aan welk onderhoud wij het volgende ontleenen.

De heer Van der Linden, die zijn opleiding genoot o.m. van P. Stiphout, Fred. J. Roeske, directie en compositie; Corn. Dopper, compositie en instrumentatie en S. Zilverberg, hobo, is van meening dat men zich als koördirigent geheel muzikaal moet geven en men als leider aan de stemmen der zangers de meest intense zorgen moet besteden. Wil men de zangkunst werkelijk serieus beoefenen, dan moeten de zangers ook met dit voorop gezette doel naar de repetities gaan en niet met het idee een gezelligen avond onder elkaar door te brengen afgewisseld met nu en dan een stukje zingen. Dit maakt de werkelijke uiting van kunstgevoel onmogelijk en verhindert den leider er

in, uit zijn zangkrachten te halen wat er in zit. Het blijkt in de praktijk echter uiterst moeilijk te zijn de kunstbeoefenaars van den ernst te doordringen en volgens Van der Linden is de koorzang, zoo die heden ten dage beoefend wordt, daar niet vreemd aan.

„U vraagt mij wat er dan aan de koorlitteratuur mankeert, wat er aan verbeterd kan

van den Bond van Koördirigenten, hoop ik datgene te bereiken dat zoovele van mijne collega's wenschen, dat n.l. de ingeslagen weg voor koorzang wordt verlaten en deze op een hooger niveau wordt gebracht, doordat de componisten zich er meer op zullen toeleggen, hun eigen kunstgevoelens uit te drukken en zich niet af te laten leiden, door de gedachte, wat de zangers wel mooi vinden. U kunt overtuigd zijn, dat een groot gedeelte (gelukkig lang niet alle) der kunstbeoefenaars, laten wij het plat uitdrukken, een „schreeuw-accord" en veel actie in de melodie, mooi vinden. Door onze vereeniging in een Bond, waardoor nauwere samenwerking mogelijk is, en tevens onze directe belangen meer behartigd kunnen worden, zal het den componist mogelijk worden, te schrijven, wat zijn gevoel hem ingeeft en slechts zijn fantasie laten werken, waardoor een eigen schepping ontstaat. Naar mijn overtuiging zullen wij, bij ernstigen arbeid, in onze voornemens slagen en zal het kunstgevoel in de beoefenaars ontwaken, waardoor zij zichzelven en de koorlitteratuur op een hooger peil willen brengen."

Wij hebben ons juist tot den heer Van der Linden gewend omdat ons bekend is dat zijn laatste compositie „Oostersche Klaagzang", die een uiting van den modernen stijl is, zoo gunstig is beoordeeld door kunstkenners als Sem Dresden, Corn. Dopper, Fred. Roeske, Alph. Vrancken, C. v. Galesloot e.a. Het schijnt inderdaad een bijzonder werk te zijn, van den nog jeugdigen componist, wien reeds, als dirigent, verschillende prijzen en eervolle vermeldingen ten deel zijn gevallen.

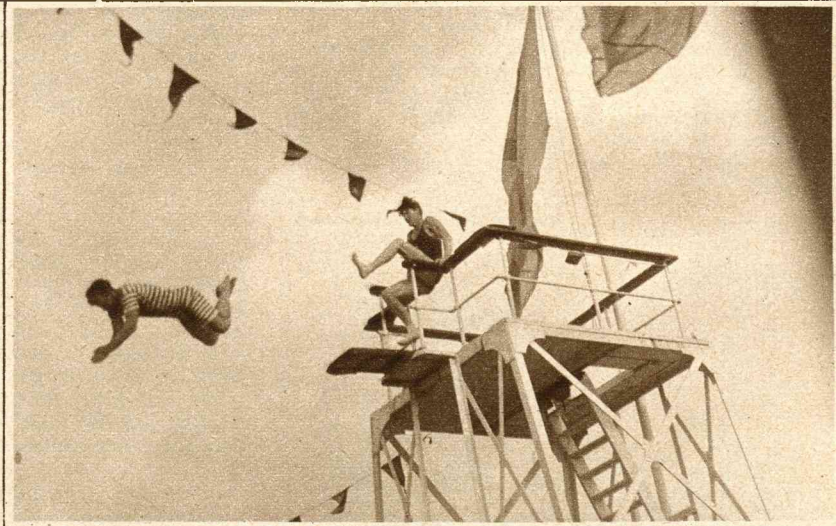
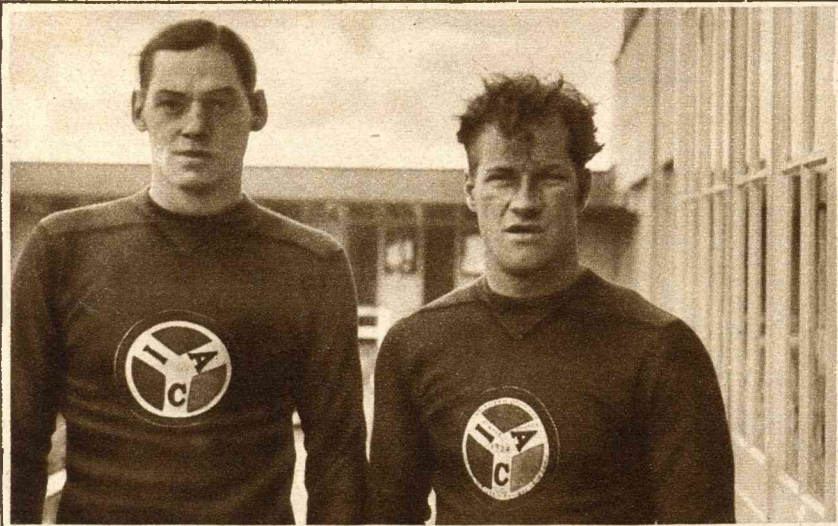
J. W. V.

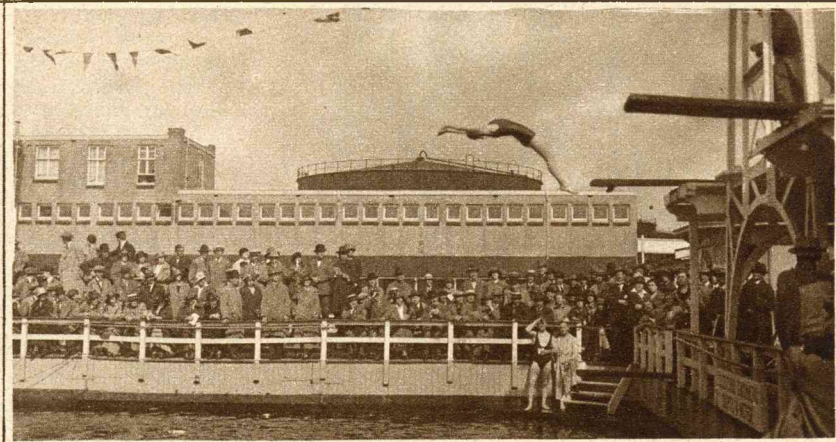
NICO VAN DER LINDEN.

worden? Welnu, volgens mij is ze smakeloos en heeft ze een verderfelijken invloed op het kunstgevoel. In den loop der 12 jaren dat ik mij op muziekgebied beweeg heb ik dat herhaaldelijk gevoeld en meende, doordat men voortdurend in de sleur medeging, nooit iets te kunnen bereiken, daar men zich schijnbaar niet in een nieuwe sfeer durfde begeven. Gelukkig heb ik steeds het parool: moed houden, voor oogen gehouden en dank zij de instelling

ZWEMMEN

De internationale zwemwedstrijden, Zondag door „Het Y" in de zweminrichting over het Y gehouden, zijn uitnemend geslaagd, dank zij ook de medewerking der beide Amerikanen Johnnie Weismüller, bijgenaamd het Amerikaansche zwemwonder, houder van het wereldrecord en zijn landgenoot Harold Kruger. Op de foto links ziet men hen beiden; de grootste is Weismüller. Op de rechtsche kiek ziet men hen beiden in actie tijdens een demonstratie in „trickswimming."

Links mej. Klapwijk, rechts mej. v. d. Burgt, tijdens een hoogen sprong.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

**OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361**

NIET MOEILIK.

„Karel moet toch een goeden wagen hebben. Hij vertelde me, dat hij 't heele jaar nog geen cent aan reparaties heeft betaald.”
„Ja, dat vertelde zijn reparateur me ook.”

VRIENDINNEN.

„Ik slaap iederen middag een uurtje. Dat bevordert de schoonheid zegt men.”
„Maar kind, je hebt nou toch al lang genoeg gemerkt, dat 't je niets helpt, dunkt me.”

HUISELIJKE TWIST.

Hij: „En doe nou verder maar wat je wil — ik zal wel alles goed vinden.”
Zij: „Dat zal je wel laten! Daar dank ik voor!”

VERONT-SCHULDIGING.

Hij: „Ik heb een uur op je staan wachten.”
Zij: „Maar ik had je toch gezegd, dat ik vijf minuten later zou komen!”

OP DE HUWELIJKSREIS

Zij: „Zeg, als we aankomen laten we dan net doen, of we al een heelen tijd getrouwd zijn.”
Hij: „Ja, dat 's een idee — draag jij dan 't kofertje maar.”

EEN EENVOUDIGE VRAAG.

„Goede vrouw,” zeide de rechter, „je moet met zoo weinig mogelijk woorden als je kunt antwoorden op de doodeenvoudige vraag of toen je de straat overstak met het kind op je arm en de omnibus van de rechterzijde kwam, en de vigilante van de linker, en de landauer den omnibus wilde voorbijrijden, en je den beklagde tusschen den landauer en de vigilante gezien hebt of waar en wanneer je hem anders gezien hebt, en al of niet bij den landauer, de vigilante en den omnibus, of bij een van drieën, of bij twee, en welke van de drie die twee waren, of hoe het eigenlijk was.”

DE AUTOMOBIEL.

„Wel schiet je nog al op met je auto?”
„O, wegrijden kan ik al gemakkelijk, maar stoppen kan ik alleen nog maar als ik tegen iets aanrijd.”

Café „OOSTERBAAN”
MARNIXSTR. 166
TELEF. 46087
AMSTERDAM

**SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING
KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'sNACHTS.**

ZIJ HAD KANS.

„Kan ik door deze poort in het park komen?” vroeg de dikke dame.
De straatjongen keek haar eens aan.
„Nou dame, ik denk 't wel. Daar net was er een hooiwagen en die kon er ook door.”

MODERNE VERLOVING.

Hij: „Maar we zullen een jaar moeten wachten, lieveling.”
Zij: „Hindert niet — misschien hebben we tegen dien tijd al genoeg van elkaar.”

THUISKOMST.

„En hoe was 't in Amerika? Heb je er veel armoede gezien?”
„O ja — en ik heb er wat van meegebracht ook.”

DESILLUSIE.

„Ik geef je een rijksdaalder, als je me een klein lokje van 'r haar weet te bezorgen,” zei de vurige minnaar tot de dienstbode van zijn aangebedene.
„Maak er een tientje van, dan krijgt u d'r heele pruik,” zei het meisje, die pas den dienst was opgezegd.

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
Vraagt Inlichtingen.

DE OUDE GENERAAL.

De oude generaal was zijn leven lang vrijgezel geweest en hij voelde weinig voor het leven in de groote wereld. Op zekeren dag echter kreeg hij een invitatie voor een deffig diner, die hij niet kon afslaan. En zijn hooge rang, zijn leeftijd en zijn vele ridderorden bezorgden hem een plaats naast de gastvrouw.

Na de soep, toen de borden verwisseld werden, was de generaal met zijn buurvrouw in een druk gesprek gewikkeld en gedachteloos veegde hij met zijn servet over zijn bord, zooals hij gewoon was dit te doen in het restaurant waar hij dagelijks at. De deffige huisknecht, die vreesde dat er iets mankeerde aan het bord van den generaal, schoot dadelijk toe om het bord te verwisselen. In het vuur van zijn gesprek veegde de generaal ook weer over dit bord en weer schoot de huisknecht toe. Maar nu kreeg de generaal hem in de gaten en hij wendde zich tot de gastvrouw:

„Wat wil die man eigenlijk? Moet ik al de borden voor hem schoonmaken?”

OPGEPAST!

Als men in het dagelijksch leven zich verspreekt maakt dit zooveel niet uit. Erger is het, als men in het publiek sprekende zich vergist.

Een rechter, die onlangs voor het eerst presideerde, had zich voorgenomen, dien dag zeer attent te zijn.

Het eerst kwam voor een man, die zonder jachtacte een patrijs had geschoten.

„Heb je gezien, dat beklagde het dier schoot?” vroeg hij aan den veldwachter.

„Ja, Edelachtbare.”

„Heb je gezien, dat hij het dier in den zak stak?”

„Ja, Edelachtbare.”

„Zag je, dat de pooten van het dier uit den zak staken?”

„Ja, Edelachtbare.”

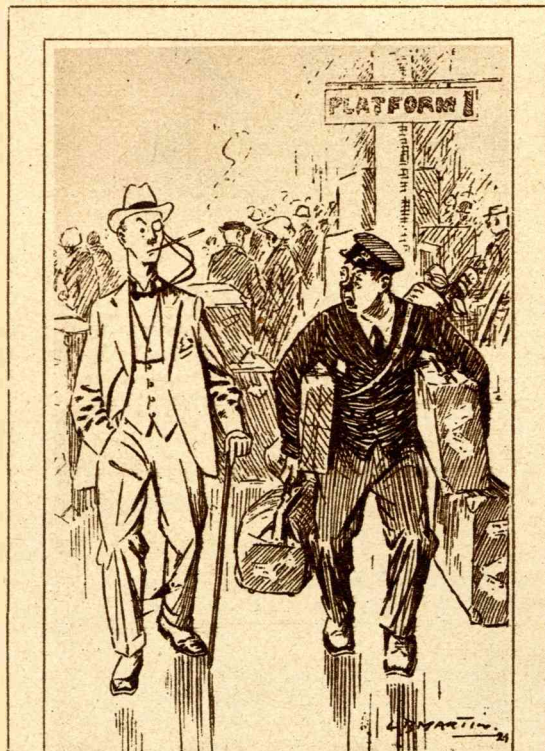
„Waren het de voor- of achterpooten?”

„Deze patrijs had maar twee pooten, Edelachtbare,” luidde het droge antwoord, dat algemeene vrolijkheid verwekte.

TROOST.

„En wanneer kan ik hopen, dat u me eindelijk eens zult betalen?”

„Wel, beste vriend, dat kunt u immers altijd hopen!”

Heer: „Als men de stad uitgaat, is het zoo goed als zeker, dat men iets vergeet.”

Kruier: „Maak u maar niet ongerust, mijnheer; ik zal u er wel aan herinneren als u mij vergeet.”

(Londen Opinion)

FAMILIEBANDEN.

„Ja,” vertelde het kleine meisje van haar bureu, „ze zijn een beetje familie van ons. Hun poes is de moeder van ons poesje.”

ZIJN VERONTSCHULDIGING.

Rechter: „Dus je beweert, dat je alleen maar gedronken hebt om je verdriet te vergeten? Waar was je dan zoo verdrietig om?”

Beschuldigde: „Omdat ze m'n laatste flesch jenever hadden gestolen, Edelachtbare.”

KWAJONGENSSTREEK.

„Meneer, hebt u een tientje verloren?”

„Hm — ja — heb jij 't gevonden?”

„Nee — maar ik wou eens weten hoeveel menschen er vandaag een verloren hebben — u bent de vijenzestigste.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

BEZOEK.

„Weet je zeker, dat mevrouw niet thuis is, meisjè?”

„Ze heeft 't me zelf gezegd, mevrouw.”

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

